

I Sa-mu-ên

Sa-mu-ên ra đời

¹ Trong thành Ra-ma-tha-in thuộc vùng núi Ép-ra-im có một người tên Ên-ca-na, con Giê-hô-ram. Ên-ca-na thuộc gia đình Xu-phơ. Giê-hô-ram là con Ê-li-hu. Ê-li-hu, con Tô-hu, còn Tô-hu là con Xu-phơ thuộc họ Ép-ra-im.

² Ên-ca-na có hai vợ, một người tên là An-na, người kia tên Phê-ni-na. Phê-ni-na có con còn An-na thì không.

³ Mỗi năm Ên-ca-na từ thị trấn Ra-ma đi lên Si-lô thờ lạy CHÚA Toàn Năng và dâng của lễ cho Ngài. Tại đó có Hóp-ni và Phi-nê-a, hai con trai Hê-li làm thầy tế lễ cho CHÚA. ⁴ Khi nào dâng của lễ thì Ên-ca-na luôn luôn chia phần thịt với Phê-ni-na, vợ mình cùng các con trai và con gái.

⁵ Nhưng Ên-ca-na bao giờ cũng cho An-na một phần đặc biệt* hơn vì Ên-ca-na yêu An-na mặc dù CHÚA không cho nàng có con.

Phê-ni-na trêu chọc An-na

⁶ Phê-ni-na hay trêu chọc An-na khiến nàng bực tức vì CHÚA không cho nàng có con. ⁷ Việc đó diễn ra hằng năm khi họ lên nhà của CHÚA ở Si-lô. Phê-ni-na chọc An-na tức đến nỗi phát khóc và không chịu ăn. ⁸ Ên-ca-na, chồng nàng

* **1:5:** một phần đặc biệt Hay "gấp đôi."

hỏi, “An-na, sao em khóc và không chịu ăn? Sao em buồn? Anh không đáng cho em hơn mười đứa con trai sao?”

Lời cầu nguyện của An-na

⁹ Một lần nọ sau khi ăn uống xong, An-na đứng dậy†. Lúc đó thầy tế lễ Hê-li đang ngồi trên ghế nơi cửa ra vào nhà của CHÚA‡. ¹⁰ An-na buồn bực đến phát khóc và nài cầu nguyện cùng CHÚA. ¹¹ Nàng hứa nguyện như sau, “Lạy CHÚA Toàn Năng, Ngài biết con rất buồn bực. Xin hãy nhớ đến con. Nếu Ngài cho con một con trai, con sẽ dâng nó lại cho Ngài trọn đời, nó sẽ không uống rượu hay đồ uống say§, sẽ không có dao cạo nào cắt tóc nó.”

¹² Trong khi An-na đang cầu nguyện thì Hê-li nhìn chăm miệng nàng. ¹³ Nàng thầm nguyện trong lòng, chỉ mấp máy đôi môi, không ai nghe tiếng cả. Hê-li tưởng nàng say rượu ¹⁴ nên bảo nàng, “Đừng say rượu nữa! Bỏ rượu đi!”

¹⁵ An-na đáp, “Dạ không phải vậy thưa thầy. Con đâu bao giờ uống rượu. Con buồn bực trong lòng cho nên con thưa chuyện cùng CHÚA. ¹⁶ Đừng nghĩ lầm con là người đàn bà hư hỏng. Con cầu nguyện vì con có nhiều điều buồn bực trong lòng.”

† **1:9:** đứng dậy Bản cổ Hi-lạp ghi “đứng dậy và cầu nguyện.”

‡ **1:9:** nhà của CHÚA Đây có thể là Lều Thánh ở Si-lô, nơi dân chúng đến để thờ phụng CHÚA hay là một khu vực rộng mà người ta dựng Lều Thánh. § **1:11:** nó sẽ ... đồ uống say Câu này có trong bản cổ Hi-lạp và bản Hê-bơ-rơ của Cuộn Sách Biển Chết nhưng không có trong bản Hê-bơ-rơ căn bản.

17 Hê-li bảo, “Thôi con đi đi. Ta chúc con vạn sự như ý. Cầu Thượng Đế của Ít-ra-en ban cho con điều con cầu xin Ngài.”

18 An-na thưa, “Dạ con mong được phước trước mặt thầy.” Rồi nàng ăn, vẻ mặt không còn buồn thảm nữa.

19 Sáng sớm hôm sau gia đình Ên-ca-na dậy và thờ lạy CHÚA rồi lên đường trở về nhà ở Ra-ma.

Sa-mu-ên ra đời

Ên-ca-na ăn nằm với vợ mình là An-na; CHÚA đoái thương An-na. 20 Nàng thụ thai rồi đúng kỳ thì nàng sinh được một con trai. Nàng đặt tên nó là Sa-mu-ên vì nàng bảo rằng, “Tôi đặt tên nó là Sa-mu-ên vì tôi đã cầu xin CHÚA ban nó cho tôi.”

An-na dâng Sa-mu-ên cho Thượng Đế

21 Mỗi năm cả gia đình Ên-ca-na lên Si-lô để dâng của lễ và giữ lời khấn hứa với Thượng Đế. 22 Nhưng lần đó An-na không đi. Nàng bảo chồng, “Khi nó đủ lớn có thể ăn thức ăn thường thì em sẽ mang nó lên Si-lô. Rồi em sẽ dâng nó cho CHÚA. Nó sẽ trở thành người Na-xi-rê* và sẽ sống ở Si-lô suốt đời.”

23 Ên-ca-na, chồng nàng bảo, “Sao cũng được. Em cứ ở nhà cho đến khi đứa nhỏ đủ lớn biết ăn. Cầu CHÚA làm trọn điều em vừa nói.” Vậy An-na ở nhà nuôi con cho đến khi nó đủ lớn biết ăn.

* **1:22:** Nó sẽ ... Na-xi-rê Câu này có trong bản cổ Hi-lạp và bản Hê-bơ-rơ của Cuộn Sách Biển Chết nhưng không có trong bản Hê-bơ-rơ căn bản.

24 Khi Sa-mu-ên đủ lớn biết ăn thì An-na mang cậu bé lên nhà CHÚA ở Si-lô. Nàng cũng mang theo một con bò đực một tuổi, hai mươi hai lít bột mì, và một bầu rượu.

25 Sau khi giết con bò làm của lễ như thường lệ[†], An-na mang Sa-mu-ên đến trình diện Hê-li.

26 Nàng bảo Hê-li, “Thưa ông, tôi là người đàn bà lúc trước đứng gần ông mà cầu nguyện. 27 Nó là đứa con mà tôi cầu khẩn, CHÚA nghe lời khẩn nguyện của tôi, ban nó cho tôi. 28 Bây giờ tôi dâng nó lại cho CHÚA. Nó sẽ thuộc về CHÚA[‡] trọn đời nó.” Rồi cả hai thờ lạy CHÚA và để đứa trẻ lại đó[§].

2

Bài cảm tạ của An-na

1 An-na cầu nguyện rằng:

“CHÚA ban cho lòng tôi đầy niềm hân hoan;
 Tôi cảm thấy mạnh mẽ* trong Ngài.
 Tôi dám cười kẻ thù tôi[†];
 Tôi hơn hở vì Ngài giúp tôi!

[†] **1:25:** Sau khi ... thường lệ Câu này có trong bản cổ Hi-lạp và bản Hê-bơ-rơ của Cuộn Sách Biển Chết nhưng không có trong bản Hê-bơ-rơ căn bản. [‡] **1:28:** thuộc về CHÚA Hay “phục vụ CHÚA.” **§ 1:28:** và để ... lại đó Câu này có trong bản cổ Hi-lạp và bản Hê-bơ-rơ của Cuộn Sách Biển Chết nhưng không có trong bản Hê-bơ-rơ căn bản. ^{*} **2:1:** Tôi cảm thấy mạnh mẽ Nguyên văn, “sừng tôi ngược cao trong CHÚA.” Sừng là biểu hiệu của sức mạnh. [†] **2:1:** Tôi dám cười kẻ thù tôi Nguyên văn, “Miệng tôi hả ra đối với kẻ thù.”

2 Không có ai thánh thiện như CHÚA,
 Không có thần nào ngoài Thượng Đế;
 Không có Khối Đá nào như Thượng Đế chúng ta.

3 Đừng mãi khoác lác,
 chớ nên nói những lời tự phụ.

CHÚA là Thượng Đế, Đấng biết mọi điều,
 Ngài cân nhắc từng hành vi con người.

4 Cung của chiến sĩ có thể gãy,
 nhưng kẻ yếu lại trở nên mạnh.

5 Những kẻ trước kia no đủ
 nay phải làm lụng mới có ăn,
 nhưng người trước kia bị đói khổ
 nay lại được no đủ.

Người đàn bà trước kia không con
 nay sinh bảy,
 Còn người đàn bà có đông con
 nay trở nên buồn thảm.

6 CHÚA sai sự chết,
 và mang sự sống đến.
 Ngài đưa người ta xuống huyệt,
 Rồi khiến họ sống dậy.

7 CHÚA làm cho một số người trở nên nghèo khó,
 và kẻ khác được giàu có.
 Ngài hạ một số người xuống
 và nâng kẻ khác lên.

8 CHÚA nhắc kẻ nghèo dậy khỏi bụi đất,
 và nâng người khốn cùng lên từ đồng tro‡.
 Ngài để kẻ nghèo ngồi chung với quan trưởng
 và nhận ngôi vinh dự.

‡ 2:8: nâng người ... đồng tro Nghĩa là “Ngài cất lấy sự buồn thảm của họ đi.”

Nền trái đất thuộc về CHÚA,
 Ngài đặt thế giới trên nền đó.
 9 Ngài bảo vệ những kẻ trung tín với Ngài,
 nhưng kẻ ác phải nín lặng trong bóng tối.
 Quyền hành không phải là bí quyết của thành
 công.
 10 CHÚA tiêu diệt kẻ thù mình;
 Từ trời Ngài làm sấm rền nghịch lại chúng.
 CHÚA sẽ phân xử cả đất.
 Ngài sẽ ban quyền lực cho vua Ngài
 và khiến vua mà Ngài bổ nhiệm[§] được vững
 mạnh.”

Các con trai gian ác của Hê-li

11 Rồi Ên-ca-na trở về nhà ở Ra-ma còn cậu bé
 Sa-mu-ên ở lại phục vụ CHÚA dưới quyền của
 thầy tế lễ Hê-li.

12 Các con Hê-li rất gian ác; chúng nó chẳng hề
 biết CHÚA. 13 Chúng thường làm như sau: Mỗi
 khi có ai mang của lễ đến thì thịt thường được
 nấu trong nôi. Một đĩa đầy tó của thầy tế lễ đến
 cầm cái chĩa ba. 14 Nó thọc cái chĩa vào trong
 nôi. Hễ móc lên được miếng thịt nào thì thầy
 tế lễ lấy miếng đó. Họ đối xử với dân chúng đi
 đến Si-lô dâng của lễ như thế. 15 Có khi ngay cả
 trước khi thiêu mỡ, đầy tó của thầy tế lễ đến bảo
 người dâng của lễ rằng, “Đưa cho thầy tế lễ một
 miếng thịt để nướng. Ông ta không chịu lấy thịt
 chín đâu, chỉ muốn thịt sống thôi.”

§ 2:10: vua mà Ngài bổ nhiệm Nguyên văn, “Đấng chịu xúc
 dầu của Ngài.”

16 Nếu người dâng của lễ bảo, “Đợi thiêu mỡ* trước rồi sau đó anh muốn lấy gì thì lấy,” thì đây tở bảo, “Không, đưa tôi thịt sống ngay bây giờ, bằng không tôi giết đó.”

17 CHÚA thấy tội lỗi của các tên đây tở thật quá lắm vì chúng không kính trọng của lễ dâng lên cho Ngài.

Sa-mu-ên khôn lớn

18 Nhưng Sa-mu-ên vâng lời CHÚA. Lúc còn nhỏ, Sa-mu-ên mặc một áo cánh bằng vải. 19 Mỗi năm mẹ Sa-mu-ên may cho cậu một cái áo choàng nhỏ lúc nàng đi lên Si-lô với chồng để dâng của lễ. 20 Khi Hê-li chúc phước cho Ên-ca-na và vợ, ông nói, “Cầu CHÚA đền đáp lại cho người, ban cho người nhiều con qua An-na để thay thế cho đứa trẻ mà nàng đã cầu xin và dâng cho CHÚA.” 21 CHÚA tỏ lòng nhân từ với An-na, cho nên nàng sinh thêm ba con trai và hai con gái nữa, còn cậu bé Sa-mu-ên lớn lên phục vụ CHÚA.

Ê-li không kiểm soát được hai con của mình

22 Lúc đó Hê-li đã già lắm. Ông nghe biết hết những chuyện các con mình làm cho toàn dân Ít-ra-en cùng chuyện chúng nó ăn nằm với các phụ nữ phục vụ nơi cửa Lều Họp. 23 Hê-li hỏi các con, “Tại sao chúng bay làm chuyện bậy bạ mà người

* **2:16:** thiêu mỡ Mỡ là phần của con thú dâng lên và thuộc về Thượng Đế. Phải thiêu phần mỡ trước để làm của lễ cho Ngài.

ta kể cho tao nghe vậy? ²⁴ Không được đâu, các con! Dân sự CHÚA đã đồn tiếng xấu về các con. ²⁵ Nếu các con phạm tội cùng người khác, CHÚA có thể tha thứ được. Còn nếu các con phạm tội cùng CHÚA, thì sẽ không ai tha thứ được đâu!” Nhưng các con Hê-li không thềm nghe cha mình vì CHÚA nhất định giết chúng nó.

²⁶ Cậu bé Sa-mu-ên khôn lớn. Cậu làm vui lòng CHÚA và dân chúng.

Lời tiên tri đáng sợ về gia đình Hê-li

²⁷ Có một người của Thượng Đế đến bảo Hê-li, “CHÚA phán như sau: Ta hiện ra cùng gia đình của tổ tiên† ngươi là A-rôn khi họ còn là nô lệ cho vua Ai-cập. ²⁸ Ta đã chọn họ từ trong các chi tộc Ít-ra-en để làm thầy tế lễ cho ta. Ta muốn họ đi đến bàn thờ ta, dâng hương, và mặc áo ngắn thánh. Ta cũng để cho gia đình tổ tiên ngươi có phần trong các của lễ do dân Ít-ra-en cung hiến. ²⁹ Sao ngươi khinh thường các của lễ dân chúng mang đến cho ta mà trọng các con mình hơn ta? Ngươi hành động như thế khi chiếm lấy cho mình những phần tốt nhất trong số thịt dân Ít-ra-en đem đến cho ta.

³⁰ Cho nên CHÚA là Thượng Đế của Ít-ra-en phán: ‘Thật thế, ta đã hứa rằng gia đình ngươi và gia đình tổ tiên ngươi sẽ mãi mãi phục vụ ta.’ Nhưng bây giờ CHÚA phán: Chuyện đó sẽ không còn nữa! Ta tôn trọng kẻ nào tôn trọng

† 2:27: tổ tiên Nguyên văn, “nhà cha ngươi.”

ta và sỉ nhục kẻ nào sỉ nhục ta. ³¹ Người phải biết rằng đã đến lúc ta tiêu diệt dòng dõi người và dòng dõi tổ tiên người. Trong gia đình người sẽ không có ai sống lâu. ³² Người sẽ nhìn thấy chuyện khốn đốn trong nhà mình‡. Dù có bao nhiêu chuyện tốt đẹp trong Ít-ra-en, gia đình người sẽ không có ai sống lâu. ³³ Ta sẽ không hoàn toàn cắt đứt gia đình người khỏi bàn thờ ta nhưng mắt người sẽ khóc và lòng người sẽ buồn thảm vì tất cả dòng dõi người sẽ chết.

³⁴ Ta sẽ cho người một dấu hiệu. Cả hai con trai người, Hóp-ni và Phi-nê-a đều sẽ chết cùng một ngày. ³⁵ Ta sẽ chọn cho ta một thầy tế lễ trung thành, nghe ta và làm theo ý ta. Ta sẽ khiến gia đình người còn mãi, và người sẽ phục vụ ta trước mặt vua ta bổ nhiệm. ³⁶ Rồi ai còn sót lại trong gia đình người sẽ đến quỳ lạy trước mặt người xin tiền và thức ăn rằng, 'Làm ơn cho tôi được làm thầy tế lễ để nuôi thân.' "

3

Thượng Đế gọi Sa-mu-ên

¹ Cậu Sa-mu-ên phục vụ CHÚA dưới quyền Hê-li. Vào thời đó CHÚA rất ít nói chuyện với dân chúng; cũng có rất ít dị tượng.

² Mắt Hê-li lòa đến nỗi không còn thấy đường. Một đêm nọ ông đang nằm trên giường. ³ Sa-mu-ên cũng nằm trên giường trong nhà của

‡ 2:32: Người sẽ ... nhà mình Câu này không có trong bản cổ Hi-lạp hay bản Hê-bơ-rơ trong Cuộn Sách Biển Chết.

CHÚA*, nơi có Rương Giao Ước. Đền của Thượng Đế vẫn còn cháy. 4 CHÚA gọi Sa-mu-ên, cậu trả lời, “Dạ có con đây!” 5 Rồi cậu chạy đến Hê-li thưa, “Dạ con đây vì ông kêu con.”

Nhưng Hê-li đáp, “Ta không có kêu con. Đi ngủ lại đi.”

Vậy Sa-mu-ên đi ngủ lại. 6 CHÚA gọi lần nữa, “Sa-mu-ên!” Sa-mu-ên lại chạy đến Hê-li thưa, “Dạ con đây, vì ông kêu con.”

Một lần nữa Hê-li lại bảo, “Ta không có kêu con. Đi ngủ lại đi.”

7 Sa-mu-ên chưa biết CHÚA vì Ngài chưa nói chuyện trực tiếp với cậu†.

8 CHÚA gọi Sa-mu-ên lần thứ ba. Sa-mu-ên ngồi dậy chạy đến Hê-li thưa, “Dạ con đây vì ông kêu con.”

Hê-li liền biết rằng CHÚA gọi cậu bé. 9 Nên ông dặn, “Con đi ngủ lại đi. Nếu Ngài gọi nữa thì thưa, ‘Lạy CHÚA xin hãy phán vì tôi tớ Ngài đang nghe.’”

Vậy Sa-mu-ên đi nằm ngủ lại. 10 CHÚA đến đứng đó gọi như lần trước, “Sa-mu-ên, Sa-mu-ên!”

Sa-mu-ên thưa, “Lạy CHÚA, xin hãy phán vì tôi tớ Ngài đang nghe.”

11 CHÚA phán cùng Sa-mu-ên, “Coi chừng, ta sẽ làm trong Ít-ra-en một việc khiến ai nghe

* 3:3: nhà của CHÚA Đây có thể là Lều Thánh ở Si-lô, nơi dân chúng đến thờ phụng CHÚA hay là một khu rộng mà người ta dựng Lều Thánh. † 3:7: Ngài ... với cậu Nguyên văn, “Lời của CHÚA chưa được tỏ ra cho Sa-mu-ên.”

cũng sửng sốt. ¹² Lúc đó ta sẽ làm cho Hê-li và gia đình người hết mọi việc ta đã hứa, từ đầu cho đến cuối. ¹³ Ta đã bảo Hê-li rằng ta sẽ trừng phạt nhà người vì người đã biết các con mình gian ác. Chúng nó hành động vô luân mà không ngăn cấm. ¹⁴ Cho nên ta thề cùng gia đình Hê-li rằng, 'Tội lỗi người sẽ không bao giờ được tha thứ, dù bằng của lễ hay sinh tế.' "

¹⁵ Sa-mu-ên nằm ngủ cho đến sáng rồi mở cửa nhà của CHÚA. Cậu sợ không dám thuật cho Hê-li biết về dị tượng,

¹⁶ nhưng Hê-li kêu cậu, "Sa-mu-ên, con ơi!"
Sa-mu-ên thưa, "Dạ, con đây."

¹⁷ Hê-li hỏi, "CHÚA nói gì với con? Không được giấu ông. Nếu con giấu ông điều gì nguyện CHÚA phạt con nặng nề."

¹⁸ Vậy Sa-mu-ên thuật lại hết cho Hê-li, không giấu điều gì.

Sau đó Hê-li bảo, "Ngài là CHÚA cho nên Ngài làm điều gì Ngài cho là phải."

¹⁹ CHÚA ở cùng Sa-mu-ên đang khi cậu lớn lên; Ngài không để lời nào của cậu không thành sự thực. ²⁰ Tất cả dân Ít-ra-en, từ Đan cho đến Bê-e-sê-ba nhận biết rằng Sa-mu-ên là một nhà tiên tri thật của CHÚA. ²¹ Ngài tiếp tục hiện ra tại Si-lô, và Ngài tỏ mình ra với Sa-mu-ên qua lời phán Ngài.

4

¹ Thế là tiếng đồn về Sa-mu-ên loan truyền khắp Ít-ra-en. Hê-li đã già lắm còn các con trai

của ông vẫn tiếp tục làm những việc xấu xa trước mặt CHÚA*.

Dân Phi-li-tin cướp Rương Giao Ước

Lúc đó dân Ít-ra-en ra tiến đánh dân Phi-li-tin. Quân Ít-ra-en đóng trại ở Ê-bên-ê-xe, còn quân Phi-li-tin đóng quân ở A-phéc. ² Quân Phi-li-tin kéo ra đánh nhau với quân Ít-ra-en.

Khi cuộc chiến mở rộng, quân Phi-li-tin đánh bại quân Ít-ra-en, giết khoảng bốn ngàn chiến sĩ ngay mặt trận. ³ Khi một số quân Ít-ra-en trở về trại, các bô lão hỏi, “Tại sao CHÚA để bọn Phi-li-tin đánh thắng chúng ta? Hãy mang Rương Giao Ước từ Si-lô đến đây và mang Rương ra mặt trận với chúng ta. Thượng Đế sẽ giải cứu chúng ta khỏi tay kẻ thù.”

⁴ Vậy họ sai người đến Si-lô mang Rương Giao Ước với CHÚA Toàn Năng ngự giữa hai con thú có cánh bằng vàng. Hóp-ni và Phi-nê-a, hai con trai Hê-li cũng có mặt ở đó với Rương.

⁵ Khi Rương Giao Ước của CHÚA vào trại quân, toàn dân Ít-ra-en la lớn vì vui mừng đến nổi rung chuyển đất. ⁶ Khi quân Phi-li-tin nghe tiếng reo hò của người Ít-ra-en liền hỏi nhau, “Tiếng ồn ào huyền não trong trại quân Hê-bơ-rơ[†] là gì vậy?”

Rồi họ khám phá ra rằng Rương Giao Ước của CHÚA đã vào trong trại quân Hê-bơ-rơ. ⁷ Họ

* **4:1:** Hê-li ... trước mặt CHÚA Câu này không có trong bản cổ Hi-lạp. † **4:6:** Hê-bơ-rơ Hay “Ít-ra-en.”

vô cùng hoảng sợ bảo nhau, “Các thần đã đến trong trại quân Hê-bơ-rơ! Khốn cho chúng ta rồi! Trước đây chưa bao giờ có chuyện này. ⁸ Chúng ta nguy rồi! Ai có thể giải cứu chúng ta khỏi các thần hùng mạnh đó? Chính các thần này đã làm hại dân Ai-cập bằng đủ thứ thảm họa trong sa mạc. ⁹ Hỡi quân Phi-li-tin, hãy can đảm lên! Hãy anh dũng chiến đấu! Trước kia chúng là nô lệ cho các người. Hãy anh dũng chiến đấu nếu không chúng ta sẽ làm nô lệ cho chúng nó.”

¹⁰ Vậy quân Phi-li-tin chiến đấu hăng say và đánh bại quân Ít-ra-en. Mỗi người Ít-ra-en đều chạy trốn về nhà mình. Đó là một thảm bại lớn cho Ít-ra-en vì ba mươi ngàn chiến sĩ Ít-ra-en bị giết. ¹¹ Rương Giao Ước của Thượng Đế bị quân Phi-li-tin cướp. Hóp-ni và Phi-nê-a, hai con Hê-li, cũng bị giết.

¹² Ngày hôm đó có một người từ chi tộc Bên-gia-min chạy từ mặt trận về. Người xé áo quần và phủ bụi trên đầu để tỏ nỗi buồn thảm. ¹³ Khi đến Si-lô thì anh ta rất ngạc nhiên khi thấy Hê-li đang ngồi bên đường. Ông đang ngồi trên ghế trông ngóng vì rất lo lắng cho Rương Giao Ước của Thượng Đế. Khi người Bên-gia-min vào Si-lô, anh ta liền báo tin chẳng lành. Rồi toàn dân trong thành òa khóc thảm thiết. ¹⁴ Hê-li nghe tiếng khóc liền hỏi, “Việc gì mà ồn ào thế?” Người Bên-gia-min chạy đến thuật lại cho Hê-li nghe mọi việc. ¹⁵ Lúc đó Hê-li đã chín mươi tám tuổi và mù loà.

16 Người Bên-gia-min thuật, “Tôi từ mặt trận về. Tôi chạy suốt ngày nay.”

Hê-li hỏi, “Chuyện gì vậy con?”

17 Người Bên-gia-min đáp, “Dân Ít-ra-en chạy trốn trước mặt quân Phi-li-tin, và đạo quân Ít-ra-en bị mất nhiều chiến sĩ lắm. Hai con trai ông đều chết, còn quân Phi-li-tin đã cướp Rương Giao Ước của Thượng Đế.”

18 Khi anh ta nói đến Rương Giao Ước của Thượng Đế, thì Hê-li ngã ngửa ra trên ghế, té xuống gãy cổ chết vì ông vừa già vừa mập. Ông lãnh đạo dân Ít-ra-en trong bốn mươi năm‡.

Vinh hiển không còn

19 Con dâu của Hê-li tức vợ của Phi-nê-a đang mang thai sắp sanh. Khi cô nghe Rương Giao Ước của Thượng Đế đã bị cướp mất và Hê-li, cha chồng, cùng Phi-nê-a chồng mình đã chết thì nàng khòm xuống và sinh con vì nàng đau bụng đẻ quá sức. Đứa bé rất khó sinh. 20 Khi nàng đang hấp hối thì các người đàn bà giúp nàng sinh trấn an, “Đừng lo, chị sinh con trai!”

Nhưng nàng chẳng trả lời hay để ý. 21 Nàng đặt tên cho đứa bé là Y-ca-bốt§ vì nàng bảo, “Vinh hiển của Ít-ra-en đã mất rồi*.” Nàng nói vậy vì Rương Giao Ước của Thượng Đế đã bị cướp mất và cha chồng cùng chồng nàng đã

‡ 4:18: bốn mươi năm Bản cổ Hi-lạp và sử liệu của Giô-sê-phút ghi “hai mươi năm.” § 4:21: Y-ca-bốt Nghĩa là “mất vinh hiển.” * 4:21: Vinh hiển ... mất rồi Câu này không có trong bản cổ Hi-lạp.

chết. ²² Nàng bảo, “Vinh quang của Ít-ra-en không còn vì Rương Giao Ước của Thượng Đế đã bị cướp mất rồi.”

5

Dân Phi-li-tin gặp khốn đốn vì Rương Giao Ước

¹ Sau khi quân Phi-li-tin chiếm Rương Giao Ước của Thượng Đế thì họ mang Rương từ Ê-bên-ê-xe về Ách-đốt. ² Chúng mang vào trong đền thờ Đa-gôn và đặt Rương kế bên Đa-gôn. ³ Sáng sớm hôm sau khi dân chúng Ách-đốt thức dậy thì sửng sốt vì thấy Đa-gôn ngã nằm sấp mặt xuống đất trước Rương Giao Ước của CHÚA.

Chúng đặt Đa-gôn lại chỗ cũ. ⁴ Sáng hôm sau nữa, khi thức dậy, chúng lại sửng sốt khi thấy Đa-gôn té nằm úp mặt xuống đất trước Rương Giao Ước của CHÚA. Đầu và tay rơi ra nằm trên ngạch cửa. Chỉ còn thân là nguyên vẹn. ⁵ Cho nên đến ngày nay các thầy tế lễ Đa-gôn khi vào đền thờ ở Ách-đốt không khi nào bước qua ngạch cửa.

⁶ CHÚA ra tay hành hại dân Ách-đốt và các dân láng giềng. Ngài khiến họ mắc bệnh phù thũng trên da. Ngài cũng sai chuột đến với họ. Chuột chạy khắp trên thuyền bè và tràn trên đất họ. Dân cư trong thành vô cùng sợ hãi.* ⁷ Khi dân Ách-đốt thấy vậy liền bảo, “Rương của Thượng

* **5:6:** Ngài cũng ... sợ hãi Phần này trích từ bản cổ Hi-lạp.

Đế của Ít-ra-en không thể nào ở với chúng ta được. Thượng Đế đang trừng phạt chúng ta và Đa-gôn, thần của chúng ta.”

⁸ Dân Ách-đốt gọi tất cả năm vua Phi-li-tin lại hỏi, “Chúng ta phải làm sao về Rương của Thượng Đế Ít-ra-en?”

Họ trả lời, “Hãy đưa Rương của Thượng Đế Ít-ra-en về Gát.” Vậy dân Phi-li-tin chuyển Rương đó đến Gát.

⁹ Nhưng khi chúng đưa Rương đến Gát thì dân ở đó hoảng sợ. CHÚA cũng hành hại dân cư thành Gát, già trẻ đều bị bệnh phù thủng trên da.

¹⁰ Thế là dân Phi-li-tin đưa Rương của Thượng Đế đến Éc-rôn.

Nhưng khi đến Éc-rôn thì dân cư ở đó la lên, “Sao các anh mang Rương của Thượng Đế Ít-ra-en vào thành chúng tôi? Các anh muốn giết chúng tôi và dân cư chúng tôi hay sao?” ¹¹ Cho nên họ gọi tất cả các vua Phi-li-tin lại bảo, “Hãy gửi trả ngay Rương của Thượng Đế Ít-ra-en về nơi cũ nếu không nó sẽ giết chúng ta và dân cư chúng ta!”

Toàn thể dân thành đều bị hành hại vì Thượng Đế ra tay.

¹² Những ai không bị chết thì bị phù thủng trên da, cho nên dân chúng Éc-rôn kêu la thấu đến trời.

6

Trả Rương Giao Ước về

¹ Dân Phi-li-tin giữ Rương của Thượng Đế trong xứ mình bảy tháng. ² Rồi chúng triệu tập các thầy tế lễ và thuật sĩ lại hỏi, “Chúng ta phải làm sao về Rương của Thượng Đế đây? Hãy cho chúng tôi biết phải gởi về cách nào?”

³ Các thầy tế lễ và thuật sĩ đáp, “Khi các anh gởi trả Rương Giao Ước của Thượng Đế Ít-ra-en về thì đừng trả không. Các anh phải kèm theo một của lễ chuộc lỗi. Nếu sau đó các anh được lành thì sẽ biết ngay rằng Rương đó đã gây khốn đốn cho các anh. Các anh phải làm như thế để Thượng Đế thôi trừng phạt các anh*.”

⁴ Người Phi-li-tin hỏi, “Của lễ chuộc lỗi dâng cho Thượng Đế của Ít-ra-en như thế nào?”

Họ đáp, “Hãy làm năm mẫu bằng vàng theo như hình phù thủy trên da các người và năm con chuột cống bằng vàng. Các mẫu đó sẽ tiêu biểu cho năm vua Phi-li-tin vì các bệnh tật đó hành hại các người và vua các người. ⁵ Hãy làm các mẫu phù thủy và mẫu chuột cống đang phá hại xứ các người và hãy tôn kính Thượng Đế của Ít-ra-en. May ra Ngài sẽ không hành hại các người, thần các người và xứ các người. ⁶ Đừng ngoan cố như vua và dân chúng Ai-cập. Sau khi Thượng Đế sỉ nhục họ thì họ mới chịu để dân Ít-ra-en ra đi.

* **6:3:** Các anh ... thôi trừng phạt các anh Câu này có trong bản cổ Hi-lạp và bản Hê-bơ-rơ trong Cuộn Sách Biển Chết. Còn bản Hê-bơ-rơ tiêu chuẩn thì ghi như sau, “Do đó các anh biết được tại sao Thượng Đế cứ mãi trừng phạt các anh.”

⁷ Vì thế các người phải đóng một xe kéo mới, và dùng hai con bò cái mới sinh con. Hai con bò cái này phải chưa hề mang ách. Móc hai con bò vào xe, mang các con bò con về nhà, xa mẹ chúng, dùng để chúng đi theo mẹ chúng[†]. ⁸ Rồi đặt Rương Giao Ước của CHÚA lên xe cùng với các mẫu vàng để làm của lễ chuộc lỗi trong một cái hộp cạnh Rương. Rồi thả cho xe đi. ⁹ Phải trông chừng cái xe. Nếu nó đi về hướng Bết-sê-mết trong đất Ít-ra-en thì đúng là CHÚA đã mang bệnh tật khủng khiếp này đến cho chúng ta. Nếu không phải thì chúng ta sẽ biết rằng Thượng Đế của Ít-ra-en không có phạt chúng ta. Bệnh tật này chỉ ngẫu nhiên xảy đến thôi.”

¹⁰ Người Phi-li-tin làm theo điều các thầy tế lễ và thuật sĩ dặn. Chúng bắt hai con bò cái vừa mới sinh con, mắc vào xe nhưng giữ lại hai con bò con. ¹¹ Chúng đặt Rương của CHÚA và hộp đựng các con chuột cống và mẫu bệnh phù thũng bằng vàng lên xe. ¹² Rồi hai con bò đi thẳng về hướng Bết-sê-mết. Chúng đi trên đường, vừa đi vừa rống, không quay bên phải hay bên trái. Các vua Phi-li-tin đi theo các con bò cho đến tận ranh giới Bết-sê-mết.

¹³ Lúc đó dân Bết-sê-mết đang gặt lúa mì trong thung lũng. Khi nhìn lên thấy Rương của CHÚA họ vô cùng mừng rỡ. ¹⁴ Chiếc xe bò đi đến ruộng

[†] **6:7:** dùng để ... mẹ chúng Người Phi-li-tin cho rằng nếu các con bò mẹ không tìm cách kiếm các con bò con của chúng thì điều đó cho thấy Thượng Đế dắt chúng đi, như thế nghĩa là Ngài chấp nhận của lễ của họ.

của Giô-suê ở Bết-sê-mết và dùng gần một tảng đá lớn. Dân chúng Bết-sê-mết chặt gỗ của xe bò ra làm củi rồi dâng hai con bò cái làm của lễ thiêu cho CHÚA. ¹⁵ Người Lê-vi khiêng Rương của CHÚA và hộp đựng các mẫu bằng vàng rồi đặt cả hai lên tảng đá lớn.

Trong ngày đó dân Bết-sê-mết dâng của lễ toàn thiêu và sinh tế cho CHÚA.

¹⁶ Sau khi năm vua Phi-li-tin nhìn thấy mọi việc thì họ trở về Éc-rôn nội ngày đó.

¹⁷ Người Phi-li-tin đã gửi các mẫu phù thủng vàng làm của lễ chuộc lỗi cho CHÚA. Mỗi mẫu vàng thay cho một trong các thị trấn sau đây: Ách-đốt, Ga-xa, Ách-kê-lôn, Gát, và Éc-rôn. ¹⁸ Người Phi-li-tin cũng gửi năm mẫu chuộc cống vàng. Số chuộc tương đương với số thị trấn nằm dưới quyền các vua Phi-li-tin, kể cả các thành kiên cố có vách và các làng mạc trong vùng quê.

Tảng đá lớn mà họ đặt Rương của CHÚA ngày nay vẫn còn ở đó trong ruộng Giô-suê ở Bết-sê-mết. ¹⁹ Nhưng ở đó không có thầy tế lễ nào[‡], và một số người dân ở Bết-sê-mết nhìn vào Rương của CHÚA cho nên Thượng Đế giết bảy mươi người trong vòng họ. Dân cư Bết-sê-mết kêu khóc vì CHÚA giết họ. ²⁰ Họ bảo, “Ai đứng nổi trước mặt CHÚA là Thượng Đế thánh? Ai là người sẽ bị Ngài giết kế tiếp?”

[‡] **6:19:** không có thầy tế lễ nào Chỉ có thầy tế lễ mới được phép khiêng Rương Giao Ước.

21 Sau đó họ sai người đến dân Ki-ri-át Giê-a-rim bảo rằng, “Dân Phi-li-tin đã trả Rương của CHÚA. Hãy xuống mang về thành của các người đi.”

7

1 Dân Ki-ri-át Giê-a-rim xuống mang Rương của CHÚA về nhà A-bi-na-đáp trên đồi. Họ làm thủ tục dọn ra thánh cho Ê-lê-a-sa con A-bi-na-đáp để ông có thể canh giữ Rương của CHÚA.

Chúa giải cứu dân Ít-ra-en

2 Rương của CHÚA ở Ki-ri-át Giê-a-rim trong suốt hai mươi năm. Và dân Ít-ra-en bắt đầu trở lại theo CHÚA. 3 Sa-mu-ên nói chuyện với toàn dân Ít-ra-en. Ông bảo, “Nếu các người hết lòng trở lại cùng CHÚA, các người phải dẹp bỏ các thần ngoại quốc và tượng chạm Át-tô-rết. Các người phải hoàn toàn hiến mình cho CHÚA và chỉ phục vụ Ngài mà thôi. Như thế Ngài mới giải cứu các người khỏi tay người Phi-li-tin.”

4 Vậy dân Ít-ra-en dẹp bỏ các tượng chạm Ba-anh và Át-tô-rết và chỉ phục vụ CHÚA mà thôi.

5 Sa-mu-ên bảo, “Tất cả dân Ít-ra-en phải họp mặt tại Mích-ba để ta cầu nguyện cho các người.”

6 Vậy toàn dân Ít-ra-en họp lại tại Mích-ba. Họ lấy nước từ đất và đổ ra trước mặt CHÚA và cử ăn trọn ngày đó. Họ xưng tội, “Chúng tôi đã phạm tội cùng CHÚA.” Rồi Sa-mu-ên làm quan án cho Ít-ra-en tại Mích-ba.

⁷ Nghe tin dân Ít-ra-en đã họp tại Mích-ba nên các vua Phi-li-tin kéo đến tấn công. Khi dân Ít-ra-en nghe tin dân Phi-li-tin kéo đến thì họ vô cùng hoảng sợ. ⁸ Họ năn nỉ Sa-mu-ên, “Xin đừng ngưng cầu nguyện với CHÚA là Thượng Đế cho chúng tôi! Xin Ngài giải cứu chúng tôi khỏi tay người Phi-li-tin!”

⁹ Sa-mu-ên liền bắt một con chiên con dâng nó lên làm của lễ toàn thiêu cho CHÚA. Ông kêu xin CHÚA cho dân Ít-ra-en, và CHÚA đáp lời cầu nguyện của ông. ¹⁰ Trong khi Sa-mu-ên đang dâng của lễ thiêu thì quân Phi-li-tin kéo đến tấn công dân Ít-ra-en. Nhưng CHÚA làm sấm rền nghịch lại chúng. Chúng hoảng sợ đến nỗi đâm ra hỗn loạn. Cho nên dân Ít-ra-en đánh bại dân Phi-li-tin trong trận đó. ¹¹ Người Ít-ra-en đổ ra từ Mích-ba rượt đuổi theo dân Phi-li-tin đến tận Bết-ca, giết vô số quân Phi-li-tin dọc đường.

Hòa bình trở lại với Ít-ra-en

¹² Sau việc đó Sa-mu-ên dựng một tảng đá giữa Mích-ba và Sên*. Ông gọi tảng đá đó là Ê-bên-ê-xe† vì ông bảo, “CHÚA đã giúp chúng ta đến chỗ này.”

¹³ Dân Phi-li-tin bị đánh bại và không còn dám xâm lấn đất Ít-ra-en nữa. CHÚA nghịch lại dân Phi-li-tin trọn đời Sa-mu-ên. ¹⁴ Trước kia dân Phi-li-tin chiếm các thị trấn của dân Ít-ra-en,

* **7:12:** Sên Hay “Giê-sa-na,” tên của một thị trấn cách Giê-ru-sa-lem khoảng 22 cây số về phía Bắc. † **7:12:** Ê-bên-ê-xe Nghĩa là “Tảng Đá Giúp Đỡ.”

nhưng dân Ít-ra-en lấy lại tất cả từ Éc-rôn cho đến Gát. Họ cũng lấy lại từ tay dân Phi-li-tin đất đai quanh các thị trấn đó.

Giữa Ít-ra-en và dân A-mô-rít được hoà bình.

¹⁵ Suốt đời mình Sa-mu-ên làm quan án trên Ít-ra-en. ¹⁶ Mỗi năm ông đi đến Ghinh-ganh và Mích-ba để phân xử dân Ít-ra-en trong các thành đó. ¹⁷ Nhưng Sa-mu-ên bao giờ cũng trở về Ra-ma nơi nhà mình. Ở đó ông phân xử dân Ít-ra-en và xây một bàn thờ cho CHÚA.

8

Dân Ít-ra-en đòi có vua

¹ Khi Sa-mu-ên về già, ông đề cử các con trai mình làm quan án trên Ít-ra-en. ² Con trai trưởng tên Giô-ên, con thứ nhì tên A-bi-gia. Giô-ên và A-bi-gia làm quan án ở Bê-e-sê-ba. ³ Nhưng các con Sa-mu-ên không sống đạo đức như ông. Chúng kiếm tiền một cách bất lương và nhận hối lộ để phán quyết bậy bạ. ⁴ Cho nên các bô lão họp lại gặp Sa-mu-ên ở Ra-ma. ⁵ Họ bảo, “Ông đã già rồi mà các con ông lại không noi gương ông. Xin cho chúng tôi một vua để cai trị trên chúng tôi như các dân tộc khác.”

⁶ Khi nghe các bô lão nói vậy, Sa-mu-ên rất buồn lòng. Ông cầu nguyện cùng CHÚA, ⁷ Ngài trả lời, “Hãy chiều theo mọi điều dân chúng xin người. Không phải họ từ bỏ người mà là từ bỏ ta để ta không còn làm vua trên họ. ⁸ Từ trước đến nay họ vẫn hành động như thế. Khi ta mang họ

ra khỏi Ai-cập, họ bỏ ta đi theo các thần khác. Ngày nay họ đối với người cũng vậy. ⁹ Bây giờ hãy nghe theo họ, nhưng phải cảnh cáo họ trước những gì mà vua cai trị trên họ sẽ làm.”

¹⁰ Vậy Sa-mu-ên thuật lại cho những kẻ muốn xin có vua về những gì CHÚA nói. ¹¹ Sa-mu-ên bảo, “Nếu các người muốn có vua cai trị mình thì người sẽ làm như sau: Người sẽ bắt con trai các người chăm sóc các quân xa và ngựa mình, chúng nó sẽ chạy trước các quân xa của vua.

¹² Vua sẽ bắt các con trai các người chỉ huy hàng ngàn hay hàng năm mươi người. Người sẽ bắt các con trai khác các người cày ruộng và gặt hái trong đồng ruộng mình. Người sẽ bắt mấy đứa con khác làm vũ khí chiến tranh và trang cụ cho quân xa mình.

¹³ Người sẽ bắt con gái các người làm thợ chế dầu thơm, nấu nướng cho người.

¹⁴ Người sẽ lấy ruộng, vườn nho và vườn ô liu tốt nhất của các người để cho đầy tớ mình.

¹⁵ Người sẽ thu một phần mười ngũ cốc và nho các người để cấp cho các sĩ quan và đầy tớ mình.

¹⁶ Người sẽ bắt tôi trai tớ gái các người, các gia súc* tốt nhất, và lừa các người làm việc cho mình. ¹⁷ Người sẽ lấy một phần mười của chiên và dê người và chính bản thân các người sẽ làm nô lệ cho người.

* **8:16:** gia súc Đây là theo bản cổ Hi-lạp. Bản Hê-bơ-rơ tiêu chuẩn ghi, “các trai tráng.”

18 Khi những chuyện đó xảy ra thì các người sẽ than khóc về vua mà mình đã chọn. Lúc đó CHÚA sẽ không thèm nghe các người đâu.”

19 Nhưng dân chúng nhất định không nghe Sa-mu-ên. Họ bảo, “Không! Chúng tôi muốn có vua cai trị trên chúng tôi. 20 Để chúng tôi cũng giống như các dân tộc khác. Vua của chúng tôi sẽ phân xứ cho chúng tôi và ra trận đánh giặc chung với chúng tôi.”

21 Sau khi Sa-mu-ên nghe mọi lời dân chúng nói thì ông thưa lại cùng CHÚA. 22 CHÚA đáp, “Người hãy nghe theo họ. Hãy lập vua cho họ.”

Rồi Sa-mu-ên bảo toàn thể dân chúng, “Các người hãy trở về thành mình đi.”

9

Sau-lơ đi tìm lừa cho cha mình

1 Lúc ấy, có một người tên Kích, con của A-bi-ên từ chi tộc Bê-n-gi-a-min, rất có địa vị. A-bi-ên là con của Xê-rô, Xê-rô con Bê-cô-ra, Bê-cô-ra con A-phia thuộc chi tộc Bê-n-gi-a-min. 2 Kích có một con trai tên Sau-lơ rất tuấn tú. Trong Ít-ra-en không có ai đẹp trai bằng anh ta. Sau-lơ cao hơn tất cả mọi người từ vai trở lên. 3 Số là các con lừa của Kích, cha Sau-lơ, bị lạc nên Kích bảo Sau-lơ, con mình, “Hãy mang một trong các đây tớ đi tìm lừa.” 4 Sau-lơ đi qua khắp vùng núi Ép-ra-im và xứ Sa-li-sa nhưng anh ta và đầy tớ không tìm được lừa. Họ đi đến đất Sa-a-lim cũng không thấy. Rồi họ đi qua đất Bê-n-gi-a-min nhưng cũng không tìm được.

5 Khi đi đến vùng Xu-phơ thì Sau-lơ bảo tên đầy tớ, “Thôi chúng ta hãy trở về kéo cha ta không còn lo cho lừa nữa mà lại lo âu cho chúng ta.”

6 Nhưng đũa đầy tớ đáp, “Trong thành này có một người của Thượng Đế. Dân chúng rất kính nể người vì điều gì người nói cũng đúng cả. Có thể người sẽ bảo cho chúng ta biết nên đi tìm ở đâu.”

7 Sau-lơ hỏi tên đầy tớ, “Nếu chúng ta vào trong thành thì chúng ta phải biếu ông ấy quà gì? Thức ăn trong bao của chúng ta đã gần hết rồi. Chúng ta còn gì không?”

8 Đũa đầy tớ đáp, “Đây, tôi có một phần mười lượng bạc. Thôi lấy mà biếu người của Thượng Đế đi. Rồi người sẽ bảo chúng ta biết nên đi đường nào.”

9 Trước kia, khi ai muốn cầu hỏi Thượng Đế điều gì thì hay nói, “Hãy đi tìm vị tiên kiến.” Ngày nay chúng ta gọi họ là nhà tiên tri, nhưng trước kia người ta gọi là tiên kiến. 10 Sau-lơ bảo tên đầy tớ, “Tốt. Thôi chúng ta đi.” Vậy hai người đi đến thành của người của Thượng Đế. 11 Khi Sau-lơ và đũa đầy tớ đang đi lên đồi để vào thành thì gặp các thiếu nữ đi ra lấy nước. Sau-lơ và đầy tớ hỏi, “Có vị tiên kiến ở đây không?”

12 Các thiếu nữ đáp, “Có, ông ta có đây. Ông ta đang đi trước mặt mấy anh đó. Hãy nhanh lên. Hôm nay ông ấy đến thành chúng tôi vì

dân chúng dâng của lễ nơi thờ phụng*. 13 Vào thành rồi, các anh sẽ gặp ông ấy trước khi ông lên chỗ thờ phụng để ăn. Dân chúng thường chờ vị tiên kiến đến rồi mới ăn vì ông ta phải chúc phước cho của lễ. Sau đó các khách khứa sẽ ăn. Đi đi, các anh sẽ gặp ông ta đó.”

14 Sau-lơ và đũa đầy tớ lên thành. Vừa khi vào thành thì gặp Sa-mu-ên đang đi ngược lại để lên chỗ thờ phụng.

15 Đúng ngày Sau-lơ đến CHÚA đã bảo trước với Sa-mu-ên: 16 “Vào khoảng giờ này ngày mai ta sẽ sai một người đến từ đất Bên-gia-min. Hãy bổ nhiệm người làm lãnh tụ cho dân Ít-ra-en. Người sẽ cứu dân ta khỏi tay dân Phi-li-tin. Ta đã thấy sự khốn khổ† của dân ta, ta đã nghe tiếng than khóc của họ.”

17 Khi Sa-mu-ên chợt thấy Sau-lơ thì CHÚA bảo ông, “Đó là người mà ta đã bảo người. Người sẽ cai trị dân ta.”

18 Sau-lơ đến gần Sa-mu-ên nơi cổng thành hỏi, “Xin ông làm ơn chỉ cho tôi nhà của vị tiên kiến.”

19 Sa-mu-ên đáp, “Ta là vị tiên kiến đây. Hãy đi với ta đến chỗ thờ phụng. Hôm nay người và đầy tớ người sẽ ăn chung với ta. Sáng mai ta sẽ giải đáp những thắc mắc của người và cho người về nhà. 20 Đừng lo gì về những con lừa đi lạc cách đây ba ngày vì đã tìm được rồi. Ước

* 9:12: nơi thờ phụng Hay “đồi cao.” Xem từ ngữ “đồi cao” hay “nơi cao” trong Bảng Giải Thích Từ Ngữ. Xem thêm các câu 14, 19, 25. † 9:16: sự khốn khổ Từ ngữ này trích từ bản cổ Hi-lạp.

vọng của Ít-ra-en là gì nếu không phải là người và gia đình cha người?”

²¹ Sau-lơ đáp, “Nhưng tôi thuộc chi tộc Bên-gia-min là chi tộc nhỏ nhất trong Ít-ra-en. Còn gia đình tôi cũng nhỏ nhất trong chi tộc Bên-gia-min. Tại sao ông nói gì kỳ lạ vậy?”

²² Rồi Sa-mu-ên mang Sau-lơ và đưa đầy tớ vào trong một phòng rộng và để ông ngồi chỗ tốt nhất nơi bàn. Tại đó có khoảng ba mươi khách.

²³ Sa-mu-ên bảo người bếp, “Hãy mang thịt ta giao cho người, phần mà ta dặn để dành đó.”

²⁴ Vậy người bếp mang cái đùi[‡] và đặt trên bàn trước mặt Sau-lơ. Sa-mu-ên nói, “Đây là phần thịt dành cho người. Hãy ăn đi vì thịt đã được để riêng cho người vào dịp đặc biệt này. Như ta nói, ta có mời nhiều người khác.” Vậy Sau-lơ ăn chung với Sa-mu-ên hôm đó.

²⁵ Sau khi ăn xong, họ rời nơi thờ phụng và đi vào thành. Rồi Sa-mu-ên dọn giường cho Sau-lơ trên mái nhà rồi Sau-lơ đi ngủ[§].

²⁶ Đến sáng sớm Sa-mu-ên hướng lên mái nhà gọi Sau-lơ. Ông nói, “Hãy thức dậy đi, ta sẽ để người ra về.” Vậy Sau-lơ thức dậy và đi ra khỏi nhà cùng với Sa-mu-ên.

[‡] **9:24:** đùi Đây có thể là cái đùi trái dành cho khách quan trọng. Còn đùi phải dành cho thầy tế lễ đã dâng con thú. Thầy tế lễ giết con thú và đặt mỡ của nó trên bàn thờ để dâng cho Thượng Đế. **§ 9:25:** Rồi Sa-mu-ên ... đi ngủ Câu này trích trong bản cổ Hi-lạp. Bản Hê-bơ-rơ tiêu chuẩn ghi như sau, “Sa-mu-ên nói chuyện với Sau-lơ trên mái nhà.” Thời xưa nhà cửa trong xứ Do-thái thường có mái bằng cho nên có thể dùng làm thêm phòng ở.

27 Trong khi Sau-lơ, đưa đầy tớ, và Sa-mu-ên gần đến ven thành phố, Sa-mu-ên bảo Sau-lơ, “Hãy bảo đưa đầy tớ đi trước đi, còn người ở lại một chút vì ta có lời nhắn của Thượng Đế cho người.”

10

Sa-mu-ên bổ nhiệm Sau-lơ

1 Sa-mu-ên lấy một ve nhỏ đựng dầu ô liu và đổ lên đầu Sau-lơ. Ông hôn Sau-lơ và bảo, “CHÚA đã chỉ định người lãnh đạo dân Ngài. Người sẽ điều khiển dân chúng và sẽ cứu họ ra khỏi tay các kẻ thù nghịch vây quanh. Ngài đã xúc dầu cho người làm lãnh tụ dân của Ngài. Đây là dấu hiệu về điều này.* 2 Sau khi người rời ta hôm nay, người sẽ gặp hai người gần mộ Ra-chên trên ranh giới Bên-gia-min ở Xên-la. Họ sẽ bảo người, ‘Các con lừa mà anh đi kiếm đã tìm được rồi. Nhưng cha anh không còn lo cho lừa nữa mà lo cho anh. Ông nói, Phải làm thế nào cho con trai ta đây?’ ”

3 Rồi người sẽ đi cho tới cây sồi ở Ta-bo. Có ba người đang trên đường đi đến nơi thờ phụng Thượng Đế ở Bê-tên sẽ gặp người ở đó. Một người mang theo ba con dê. Người kia mang ba ổ bánh. Người thứ ba mang bầu rượu bằng da. 4 Họ sẽ chào người và biếu người hai ổ bánh, người hãy nhận. 5 Rồi người sẽ đi đến Ghi-bê-a

* **10:1:** Người sẽ ... điều này Phần này trích trong bản cổ Hi-lạp.

của Thượng Đế, nơi có doanh trại của dân Phi-lit. Khi người sắp vào thành đó, một nhóm các nhà tiên tri sẽ từ nơi thờ phụng[†] đi xuống. Họ sẽ gảy đàn cầm, chơi trống cơm, sáo, và đàn sắt, họ sẽ nói tiên tri[‡]. ⁶ Rồi Thần linh của CHÚA sẽ đổ quyền năng trên người. Người cũng sẽ nói tiên tri như họ, và người sẽ hóa ra một người khác. ⁷ Sau các việc ấy thì người phải tùy cơ hành động vì Thượng Đế sẽ giúp người.

⁸ “Hãy đi trước ta đến Ghinh-ganh. Ta sẽ xuống dăng của lễ toàn thiêu và của lễ thân hữu. Nhưng người phải đợi bảy ngày. Rồi ta sẽ đến bảo người những gì phải làm.”

Sau-lơ được bầu làm vua

⁹ Khi Sau-lơ vừa quay lưng rời Sa-mu-ên thì Thượng Đế thay đổi lòng của ông. Tất cả các dấu hiệu đó xảy ra nội trong ngày. ¹⁰ Khi Sau-lơ và đưa đầy tớ đến Ghi-bê-a thì gặp một toán tiên tri. Thần linh của Thượng Đế nhập vào và ông nói tiên tri cùng với họ. ¹¹ Những người trước kia biết Sau-lơ thấy ông nói tiên tri với các vị tiên tri thì họ ngạc nhiên hỏi nhau, “Con trai của Kích làm sao vậy? Sau-lơ mà cũng là nhà tiên tri à?”

[†] **10:5:** nơi thờ phụng Hay “nơi cao” tức là những nơi dùng để thờ phụng Thượng Đế hay các thần giả. Những nơi này thường là trên các ngọn đồi hay đỉnh núi. [‡] **10:5:** nói tiên tri Thường có nghĩa là “nói thay cho Thượng Đế.” Nhưng đây cũng có thể có nghĩa là Thần Linh của Thượng Đế nhập vào những người ấy khiến họ ca hát và nhảy múa. Xem thêm các câu 11, 13.

12 Một người ở đó bảo, “Đúng thế. Và hình như ông ta hướng dẫn họ.”[§] Cho nên từ đó có câu tục ngữ nổi tiếng: “Sau-lơ mà cùng thuộc vào hàng các nhà tiên tri à?”

13 Sau khi Sau-lơ nói tiên tri xong thì ông đi vào nơi thờ phụng.

14 Chú của Sau-lơ hỏi ông và tên đầy tớ, “Tụi bay đi đâu mấy hôm nay?”

Sau-lơ đáp, “Chúng tôi đi tìm các con lừa. Khi tìm không ra thì chúng tôi liền đến nói chuyện với Sa-mu-ên.”

15 Chú Sau-lơ hỏi, “Kể cho chú biết Sa-mu-ên nói gì với cháu?”

16 Sau-lơ đáp, “Ông ấy nói rõ rằng các con lừa đã tìm được rồi.” Nhưng Sau-lơ không kể gì với chú mình về việc Sa-mu-ên nói mình sẽ làm vua cả.

17 Sa-mu-ên triệu tập tất cả dân Ít-ra-en lại gặp CHÚA tại Mích-ba. 18 Ông bảo, “CHÚA, Thượng Đế của Ít-ra-en phán như sau: ‘Ta đã dẫn dân Ít-ra-en ra khỏi Ai-cập. Ta đã giải thoát người khỏi ách dân Ai-cập và các quốc gia khác đã làm khổ người.’ 19 Nhưng nay chính các người đã từ bỏ Thượng Đế mình. Ngài đã giải cứu các người khỏi mọi khốn khổ nhưng các người nhất quyết bảo, ‘Không! Chúng tôi muốn có một vua cai trị trên chúng tôi.’ Bây giờ hãy đến đứng trước mặt CHÚA theo chi tộc và họ hàng.”

§ 10:12: Đúng thế. Và ... hướng dẫn họ Nguyên văn, “Cha của họ là ai?” Thường thường người dạy và hướng dẫn các nhà tiên tri thường được gọi là “cha.”

²⁰ Sau khi Sa-mu-ên đã triệu tập tất cả các chi tộc Ít-ra-en lại thì chi tộc Bên-gia-min được chọn bằng cách bắt thăm. ²¹ Sa-mu-ên bảo từng gia tộc đi qua thì gia đình Mát-tri được chọn. Rồi ông bảo các người trong gia đình Mát-tri đi qua thì Sau-lơ, con trai của Kích được chọn.

Nhưng khi tìm lại thì không thấy Sau-lơ đâu cả. ²² Họ hỏi CHÚA, “Sau-lơ đến đây chưa?”

CHÚA đáp, “Có. Nó đang núp sau đồng hành lý kia.”

²³ Cho nên họ chạy đi tìm và đưa ông đến. Khi Sau-lơ đứng giữa dân chúng thì ông cao hơn họ một đầu người.

²⁴ Sa-mu-ên liền bảo dân chúng, “Đó là người được CHÚA chọn. Trong cả dân không có ai giống như người.”

Toàn thể dân chúng đồng reo lên, “Đức Vua vạn tuế!”

²⁵ Sa-mu-ên giải thích những quyền lợi và trách nhiệm của vua rồi viết vào một quyển sách để trước mặt CHÚA. Sau đó ông cho mọi người về nhà.

²⁶ Sau-lơ đi về nhà ở Ghi-bê-a. Thượng Đế cảm hóa một số người dừng cảm đi theo ông.

²⁷ Nhưng có mấy đứa côn đồ bảo, “Tên đó mà làm sao giải cứu chúng ta?” Chúng không đồng ý cử Sau-lơ, không thềm mang lễ vật cho ông, nhưng Sau-lơ làm thỉnh, không nói gì cả.

Na-hách, vua Am-môn

Na-hách, vua dân Am-môn từng làm tổn hại cho các chi tộc Gát và Ru-bên. Na-hách móc

mắt phải của tất cả đàn ông và không cho ai can thiệp. Ông ta móc mắt phải của mỗi người đàn ông Ít-ra-en sống trong vùng phía Đông sông Giô-đanh. Nhưng có 7.000 người đàn ông Ít-ra-en chạy thoát khỏi tay người A-môn và đến trú tại Gia-be Ghi-lê-át.*

11

Na-hách quấy rối Gia-be ở Ghi-lê-át

¹ Một tháng sau Na-hách người Am-môn và toàn quân đến vây đánh Gia-be ở Ghi-lê-át. Dân Gia-be nói với Na-hách, “Hãy lập hòa ước với chúng tôi thì chúng tôi sẽ phục vụ ông.”

² Nhưng người trả lời, “Ta chỉ lập hòa ước với các người nếu ta được móc mắt phải của mỗi người trong các người. Rồi cả dân Ít-ra-en sẽ xấu hổ!”

³ Các bô lão của Gia-be nói với Na-hách, “Xin cho chúng tôi bảy ngày để sai sứ đi khắp Ít-ra-en. Nếu không ai đến giúp chúng tôi thì chúng tôi sẽ đầu hàng ông.”

Sau-lơ giải cứu Gia-be Ghi-lê-át

⁴ Khi các sứ giả đến Ghi-bê-a là nơi Sau-lơ ở thuật lại mọi việc cho dân chúng ở đó nghe thì tất cả đều kêu khóc thảm thiết. ⁵ Sau-lơ vừa cày ruộng trở về cùng với mấy con bò thì ông nghe dân chúng khóc lóc. Ông hỏi, “Việc gì mà dân

* **10:27:** Na-hách ... Gia-be Ghi-lê-át Phần này có trong vài bản cổ và trong cuộn sách Hê-bơ-rơ tìm được ở khu Câm-rân nhưng không có trong bản Hê-bơ-rơ tiêu chuẩn.

chúng khóc lóc vậy?” Họ liền thuật lại cho ông nghe điều các sứ giả từ Gia-be đến nói. ⁶ Khi Sau-lơ nghe vậy thì thần của Thượng Đế cảm động ông, ông vô cùng tức giận. ⁷ Ông bắt đôi bò chặt ra từng miếng rồi giao các miếng đó cho các sứ giả mang đi khắp xứ Ít-ra-en. Các sứ giả loan báo, “Những ai không theo Sau-lơ và Sa-mu-ên thì các con bò của họ sẽ bị chặt ra như thế này.”

Cho nên dân chúng rất sợ CHÚA. Họ đều đến muôn người như một. ⁸ Sau-lơ tập hợp mọi người tại Bê-xéc. Có tất cả ba trăm ngàn người đàn ông từ Ít-ra-en và ba mươi ngàn người từ Giu-đa.

⁹ Họ nói với các sứ giả ở đó, “Hãy bảo dân Gia-be ở Ghi-lê-át như sau: ‘Trước trưa mai, các người sẽ được giải cứu.’”

Vậy các sứ giả đi về báo tin đó cho dân Gia-be cho nên họ rất mừng rỡ. ¹⁰ Dân Gia-be nói với Na-hách người Am-môn, “Ngày mai chúng ta sẽ ra gặp người. Rồi người muốn đổi xử với chúng ta thế nào cũng được.”

¹¹ Sáng hôm sau Sau-lơ chia quân lính ra làm ba toán. Sáng sớm họ xông vào trại quân Am-môn đánh chúng đại bại trước buổi trưa. Quân Am-môn nào chạy thoát được thì bị tản lạc; không có ai chạy chung nhau.

¹² Sau đó dân chúng hỏi Sa-mu-ên, “Ai không muốn Sau-lơ làm vua đâu? Đem chúng ra đây cho chúng tôi giết hết.”

¹³ Nhưng Sau-lơ bảo, “Không! Sẽ không có ai bị xử tử hôm nay. Hôm nay CHÚA đã giải cứu Ít-ra-en!”

14 Sa-mu-ên bảo dân chúng, “Chúng ta hãy đến Ghinh-ganh. Ở đó chúng ta sẽ thề trung thành với vua.”

15 Vậy toàn dân đi đến Ghinh-ganh, và trước mặt CHÚA, họ lập Sau-lơ làm vua. Họ dâng của lễ thân hữu cho CHÚA. Sau-lơ và toàn dân Ít-ra-en vô cùng hân hoan ăn mừng.

12

Lời từ biệt của Sa-mu-ên

1 Sa-mu-ên bảo dân Ít-ra-en, “Ta đã chiều theo ý các người và đã lập vua trên các người. 2 Bây giờ các người sẽ có vua lãnh đạo các người. Nay ta đã già, tóc bạc, còn các con trai ta vẫn ở đây với các người. Ta đã hướng dẫn các người từ khi còn trẻ. 3 Bây giờ đây, nếu ta có làm thiệt hại gì cho ai thì các người phải làm chứng trước mặt CHÚA và vua mà Ngài bổ nhiệm*. Ta có ăn cắp bò hay lạc đà của ai không? Ta có làm hại hay lònng gạt ai không? Ta có nhận của hối lộ để làm ngơ chuyện sai quấy không? Nếu ta có làm những điều ấy ta sẽ đền bù.”

4 Dân Ít-ra-en đáp, “Ông không có lònng gạt, làm hại hay sang đoạt vật gì của ai cả.”

5 Sa-mu-ên tiếp, “CHÚA làm nhân chứng cho điều các người vừa nói. Vua mà Ngài bổ nhiệm cũng làm chứng hôm nay rằng các người thấy ta không có làm gì quấy.” Họ đáp, “Người sẽ làm chứng.”

* 12:3: vua mà Ngài bổ nhiệm Nguyên văn, “Đấng chịu xức dầu.” Xem thêm câu 5.

⁶ Rồi Sa-mu-ên bảo dân chúng, “CHÚA đã chọn Mô-se và A-rôn mang tổ tiên các người ra khỏi Ai-cập. ⁷ Bây giờ hãy đứng đó, ta sẽ nhắc cho các người nhớ lại những điều tốt lành CHÚA làm cho các người và tổ tiên các người.

⁸ Sau khi Gia-cốp xuống Ai-cập, con cháu người kêu cứu cùng CHÚA. Ngài liền sai Mô-se và A-rôn mang tổ tiên các người ra khỏi Ai-cập đến nơi này.

⁹ Nhưng chúng quên CHÚA là Thượng Đế mình. Cho nên Ngài giao chúng làm nô lệ cho Xi-xê-ra, tư lệnh của đạo quân Hát-xo và nô lệ, cho dân Phi-li-tin cùng dân Mô-áp. Tất cả đều tấn công các tổ tiên ta. ¹⁰ Rồi tổ tiên các người kêu xin cùng CHÚA rằng, ‘Chúng tôi đã phạm tội. Chúng tôi đã từ bỏ CHÚA và đi phục vụ các thần Ba-anh và Át-tô-rét. Nhưng bây giờ xin giải cứu chúng tôi khỏi kẻ thù chúng tôi thì chúng tôi sẽ phục vụ Ngài.’

¹¹ Vậy CHÚA sai Ghi-đê-ôn, Ba-rác, Giép-thê, và Sa-mu-ên. Ngài giải cứu các người khỏi các kẻ thù quanh các người và các người sống bình an. ¹² Nhưng khi các người thấy Na-hách, vua dân Am-môn đến tấn công các người thì các người bảo, ‘Không! Chúng tôi muốn có một vua cai trị trên chúng tôi!’ mặc dù CHÚA, là Thượng Đế làm vua trên các người. ¹³ Bây giờ, đây là vua các người chọn, là người các người cầu xin. Ngài đã đặt người cầm quyền trên các người. ¹⁴ Các người phải tôn kính CHÚA và phục vụ người.

Các người phải vâng lời, không được trái mệnh lệnh người. Các người và vua cai trị các người phải vâng theo CHÚA là Thượng Đế các người. Nếu làm như thế thì Ngài sẽ giải cứu các người[†].

¹⁵ Nhưng nếu các người không vâng theo CHÚA mà chống nghịch mệnh lệnh Ngài thì Ngài sẽ nghịch lại các người. Ngài sẽ làm cho các người như Ngài đã làm cho tổ tiên các người.

¹⁶ Bây giờ hãy đứng yên mà chứng kiến việc lớn lao CHÚA sẽ làm trước mắt các người. ¹⁷ Bây giờ là mùa gặt lúa mì[‡]. Ta sẽ cầu nguyện xin CHÚA sai sấm và mưa xuống. Rồi các người sẽ biết rằng đòi một vua cho mình là điều bậy.”

¹⁸ Đoạn Sa-mu-ên cầu nguyện cùng CHÚA, trong ngày đó CHÚA sai sấm và mưa lớn xuống cho nên dân chúng rất sợ CHÚA và Sa-mu-ên.

¹⁹ Họ van xin Sa-mu-ên, “Xin ông làm ơn cầu nguyện CHÚA là Thượng Đế giùm cho chúng tôi, kể tôi tớ ông, để chúng tôi khỏi chết! Chúng tôi đã gây thêm tội ác bằng cách đòi cho được một vua.”

²⁰ Sa-mu-ên đáp, “Đừng sợ. Đành rằng các người làm bậy nhưng đừng từ bỏ CHÚA. Hãy hết lòng phục vụ Ngài. ²¹ Các hình tượng không ích lợi gì cho nên đừng thờ lạy chúng. Chúng không thể nào giúp hay cứu các người được. Chúng hoàn toàn vô dụng!

[†] **12:14:** Nếu làm như thế thì Ngài sẽ giải cứu các người Câu này trích trong bản cổ Hi-lạp. [‡] **12:17:** Bây giờ ... lúa mì Đây là thời gian khô ráo trong xứ, vào mùa không mưa.

22 Vì danh Ngài, CHÚA sẽ không lìa bỏ dân sự Ngài. Ngài rất vui lòng chọn các người làm dân của Ngài. 23 Phần ta, ta sẽ luôn luôn cầu nguyện cho các người vì nếu không tức là ta phạm tội cùng CHÚA. Ta sẽ dạy các người điều tốt và phải. 24 Còn các người phải tôn kính CHÚA và chân thành phục vụ Ngài hết lòng. Hãy nhớ những điều tốt lành Ngài làm cho các người. 25 Nhưng nếu các người ngoan cố và làm ác, Ngài sẽ diệt các người và vua các người ngay.”

13

1 Sau-lơ được ba mươi tuổi* khi lên làm vua và cai trị trên Ít-ra-en bốn mươi hai năm†. 2 Sau-lơ chọn ba ngàn người theo mình trong khắp Ít-ra-en. Hai ngàn người ở với ông tại Mích-ma trong vùng núi Bê-tên, và một ngàn người ở với Giô-na-than tại Ghi-bê-a trong vùng đất Bê-n-gia-min. Còn những người khác trong quân ngũ thì Sau-lơ cho về nhà.

3 Giô-na-than tấn công trại quân của Phi-li-tin ở Ghê-ba; các người Phi-li-tin khác nghe tin ấy và bảo, “Người Hê-bơ-rơ đã nổi loạn.”‡

* **13:1:** ba mươi tuổi Số đầu tiên và một phần của số thứ hai trong câu này không có trong bản Hê-bơ-rơ. Trong bản cổ Hi-lạp cũng không thấy có câu này nhưng một vài bản Hi-lạp sau này có hai số ba mươi (30) và bốn mươi hai (42). Sách Sứ đồ 13:21 ghi Sau-lơ làm vua trong 42 năm. † **13:1:** cai trị ... bốn mươi hai năm Hay “Sau khi người đã trị vì 2 năm trên Ít-ra-en, ...” ‡ **13:3:** và bảo, “Người Hê-bơ-rơ đã nổi loạn.” Câu này trích trong bản cổ Hi-lạp.

Sau-lơ bảo, “Hãy báo cho người Hê-bơ-rơ nghe chuyện này.” Cho nên ông báo người ta thổi kèn khắp xứ Ít-ra-en. ⁴ Tất cả dân Ít-ra-en đều nghe tin đó. Họ bảo, “Sau-lơ đã chiến thắng quân Phi-li-tin. Bây giờ quân Phi-li-tin sẽ ghét chúng ta!”

Sau đó dân Ít-ra-en được ra lệnh tập họp tại Ghinh-ganh để nhập hàng ngũ của Sau-lơ. ⁵ Quân Phi-li-tin họp lại đánh dân Ít-ra-en, dùng ba ngàn^S quân xa và sáu ngàn người điều khiển quân xa. Binh sĩ họ đông như cát bờ biển. Quân Phi-li-tin đến đóng trại ở Mích-ma, phía Đông Bết A-ven.

⁶ Khi dân Ít-ra-en thấy mình lâm nguy liền chạy trốn trong các hang hốc, bụi rậm, giữa các tảng đá, trong các hố và giếng. ⁷ Một vài người Hê-bơ-rơ băng qua sông Giô-đanh vào xứ Gát và Ghi-lê-át. Nhưng Sau-lơ ở lại Ghinh-ganh, toàn binh sĩ trong đạo quân ông đều run sợ.

⁸ Sau-lơ đợi bảy ngày vì Sa-mu-ên bảo sẽ gặp ông sau thời gian đó. Nhưng Sa-mu-ên không đến Ghinh-ganh cho nên các binh sĩ bắt đầu bỏ hàng ngũ. ⁹ Sau-lơ liền bảo, “Hãy mang của lễ toàn thiêu và của lễ thân hữu đến cho ta.” Rồi Sau-lơ dâng của lễ toàn thiêu. ¹⁰ Khi vừa dâng xong thì Sa-mu-ên đến, Sau-lơ vô cùng ngạc nhiên và ra đón Sa-mu-ên.

¹¹ Sa-mu-ên hỏi, “Ngươi làm gì vậy?”

^S 13:5: ba ngàn Con số này có trong vài bản cổ Hi-lạp và Xy-ri. Bản tiêu chuẩn Hê-bơ-rơ ghi “ba mươi ngàn.”

Sau-lơ đáp, “Tôi thấy các binh sĩ bỏ tôi còn ông thì không đến đúng hẹn; trong khi đó quân Phi-li-tin đang dồn quân ở Mích-ma. ¹² Cho nên tôi nghĩ, ‘Quân Phi-li-tin sẽ đến đánh tôi ở Ghinh-ganh, nhưng tôi chưa cầu xin CHÚA cho phép.’ Cho nên tôi buộc phải dâng của lễ toàn thiêu.”

¹³ Sa-mu-ên bảo, “Người hành động điên rồ lắm! Người không vâng theo mệnh lệnh của CHÚA là Thượng Đế người. Nếu người vâng lời Ngài thì CHÚA hẳn đã làm cho nước người vững bền mãi trong Ít-ra-en, ¹⁴ nhưng nay nước người sẽ không còn bền nữa. CHÚA đã tìm cho Ngài mẫu người Ngài muốn. Ngài đã chọn người cai trị dân Ngài vì người đã không vâng theo mệnh lệnh Ngài.” ¹⁵ Rồi Sa-mu-ên rời Ghinh-ganh để đi đến Ghi-bê-a trong xứ Bên-gia-min.

Trận đánh ở Mích-ma

Sau-lơ kiểm điểm số người còn lại với mình thì thấy có khoảng sáu trăm.

Dân Ít-ra-en gặp khốn đốn

¹⁶ Sau-lơ, Giô-na-than, con trai ông, cùng các binh sĩ ông ở lại Ghi-bê-a trong đất Bên-gia-min.

Người Phi-li-tin đóng quân ở Mích-ma. ¹⁷ Ba toán quân từ trại quân Phi-li-tin đi ra để quấy rối. Một toán đi trên đường Óp-ra trong đất Su-anh. ¹⁸ Toán thứ hai đi trên đường Bết Hô-rôn. Toán thứ ba đi trên đường ranh giới nhìn xuống Thung lũng Xê-bô-im về phía sa mạc.

19 Cả xứ Ít-ra-en không có thợ rèn vì dân Phi-li-tin cấm. Họ bảo, “Tụi Hê-bơ-rơ có thể rèn gươm và giáo.” 20 Cho nên cả dân Ít-ra-en phải đi đến nhờ người Phi-li-tin rèn lưỡi cày, cuốc, rìu hay lưỡi hái. 21 Các thợ rèn Phi-li-tin tính tiền công khoảng một phần tư lượng bạc khi họ mài lưỡi cày hay lưỡi cuốc. Họ tính một phần tám lượng bạc để mài lưỡi cuốc, rìu hay các que sắt nhọn để dẫn bò. 22 Cho nên khi chiến tranh xảy ra, các binh sĩ của Sau-lơ và Giô-na-than chẳng có gươm giáo gì cả. Chỉ có Sau-lơ và Giô-na-than, con trai ông là có thôi.

23 Một toán quân Phi-li-tin tiến đến đèo Mích-ma.

14

Giô-na-than tấn công quân Phi-li-tin

1 Một hôm Giô-na-than, con trai Sau-lơ bảo viên sĩ quan vác áo giáp mình rằng, “Này, chúng ta hãy đi qua trại quân Phi-li-tin bên kia đi.” Nhưng Giô-na-than không nói cho cha mình biết.

2 Sau-lơ đang ngồi dưới cây lựu nơi sân đập lúa gần Ghi-bê-a. Có sáu trăm người ở với ông. 3 Một trong mấy người đó là A-hi-gia đang mặc áo ngắn thánh. A-hi-gia là con của A-hi-túp, em Y-ca-bốt. Y-ca-bốt là con Phi-nê-a, Phi-nê-a là con Hê-li, thầy tế lễ ở Si-lô.

Không ai biết Giô-na-than ra đi. 4 Hai bên đèo, nơi Giô-na-than định đi qua để đến trại quân Phi-li-tin đều có một dốc đứng. Dốc đứng bên

này gọi là Bô-xê, và dốc bên kia gọi là Xê-nết.
⁵ Một dốc quay hướng bắc về phía Mích-ma. Dốc kia quay hướng nam về phía Ghê-ba.

⁶ Giô-na-than bảo viên sĩ quan vác áo giáp mình, “Này, chúng ta hãy đi đến trại của bọn không chịu cắt dương bì kia*. Biết đâu CHÚA sẽ giúp mình. Dù có đông hay ít người CHÚA vẫn ban chiến thắng được.”

⁷ Viên sĩ quan vác áo giáp cho Giô-na-than đáp, “Ông thích gì cứ việc làm đi. Tôi một lòng với ông.”

⁸ Giô-na-than bảo, “VẬY thì đi. Chúng ta sẽ băng qua phía bọn Phi-li-tin và cho chúng nó thấy chúng ta. ⁹ Nếu chúng nó bảo chúng ta, ‘Đứng yên đó,’ chúng ta sẽ đứng yên. Chúng ta sẽ không đi lên gặp chúng nó. ¹⁰ Nhưng nếu chúng bảo, ‘Lên đây gặp chúng ta,’ chúng ta sẽ trèo lên vì CHÚA sẽ giúp chúng ta đánh thắng chúng nó. Đó là dấu hiệu cho chúng ta.”

¹¹ Khi Giô-na-than và viên sĩ quan hầu cận để cho quân Phi-li-tin nhìn thấy mình thì quân Phi-li-tin liền bảo nhau, “Xem kìa! Bọn Hê-bơ-rơ đang bò ra từ các hốc mà chúng ẩn núp!”
¹² Quân Phi-li-tin trong trại kêu lớn cùng Giô-na-than và viên sĩ quan hầu cận, “Lên đây. Chúng ta sẽ dạy các người một bài học!”

* **14:6:** bọn không chịu cắt dương bì kia Hay “bọn ngoại quốc kia.” Xem thêm từ ngữ “cắt dương bì” trong Bảng Giải Thích Từ Ngữ.

Giô-na-than bảo viên sĩ quan hầu cận, “Hãy trèo lên sau lưng ta vì CHÚA đã trao quân Phi-li-tin vào tay dân Ít-ra-en rồi!”

¹³ Vậy Giô-na-than dùng tay chân trèo lên, còn viên sĩ quan phụ tá cũng trèo theo sau lưng ông. Giô-na-than đánh gục quân Phi-li-tin trong khi tiến tới còn viên sĩ quan phụ tá cũng giết họ trong khi đi sau lưng Giô-na-than. ¹⁴ Trong cuộc chạm trán đầu tiên đó Giô-na-than giết độ hai mươi lính Phi-li-tin trong khoảng nửa sào đất.

¹⁵ Tất cả quân sĩ Phi-li-tin đều hoảng hốt kể cả những binh sĩ ở trong doanh trại và binh sĩ trong toán quấy rối. Mặt đất rung động! Vì Thượng Đế gây kinh hoàng cho họ.

¹⁶ Các binh sĩ cận vệ Sau-lơ đang ở Ghi-bê-a trong đất Bên-gia-min thì họ nhìn thấy quân Phi-li-tin chạy tán loạn. ¹⁷ Sau-lơ ra lệnh cho quân đội mình rằng, “Hãy kiểm điểm xem ai đã rời bỏ hàng ngũ chúng ta.”

Khi họ kiểm điểm thì thấy thiếu Giô-na-than và viên sĩ quan hầu cận.

¹⁸ Nên Sau-lơ bảo thầy tế lễ A-hi-gia, “Hãy mang Rương Giao Ước[†] của Thượng Đế lại đây.” Lúc ấy Rương Giao Ước còn ở giữa vòng dân Ít-ra-en. ¹⁹ Trong khi Sau-lơ đang nói chuyện với thầy tế lễ thì sự hỗn loạn trong trại quân Phi-li-tin càng gia tăng. Sau-lơ bảo A-hi-gia, “Thôi hãy bỏ tay người xuống!”

[†] **14:18:** Bản cổ Hi-lạp và La-tinh ghi, “Sau-lơ bảo A-hi-gia, ‘Hãy mang ê-phốt lại đây!’ (Lúc ấy A-hi-gia đang mặc ê-phốt.)”

²⁰ Sau đó Sau-lơ tập họp quân lính và ra trận. Họ thấy người Phi-li-tin ở trong tình trạng cực kỳ hỗn loạn, chúng lấy gươm chém giết nhau! ²¹ Trước đó có một số người Hê-bơ-rơ phục tùng và ở trong trại quân Phi-li-tin nhưng bây giờ trở lại nhập với người Ít-ra-en, Sau-lơ và Giô-na-than. ²² Khi tất cả những người Ít-ra-en trốn trong núi Ép-ra-im nghe quân Phi-li-tin bỏ chạy, họ liền tham gia chiến trận và rượt đuổi theo người Phi-li-tin.

²³ Vậy trong ngày đó CHÚA giải cứu dân Ít-ra-en, chiến trận lan đến tận Bết A-ven. Toàn thể đạo quân khoảng mười ngàn người có mặt với Sau-lơ. Chiến trận tràn đến các thành trong vùng núi non của Ép-ra-im[‡].

Lỗi lầm khác của Sau-lơ

²⁴ Quân Ít-ra-en hôm đó đói lả[§] vì Sau-lơ đã thề chung cho tất cả rằng, “Không ai được ăn uống gì cả cho tới chiều tối và cho đến khi ta đã tận diệt kẻ thù. Người nào phạm lời thề sẽ bị nghiền rủa!” Cho nên không có quân lính Ít-ra-en nào ăn uống gì cả.

²⁵ Lúc đó đạo quân đi vào rừng có nhiều mật ong trên mặt đất. ²⁶ Họ thấy mật ong nhưng không ai dám ăn vì sợ lời thề. ²⁷ Giô-na-than không biết lời thề mà Sau-lơ gán trên quân sĩ

[‡] 14:23: Toàn thể ... Ép-ra-im Câu này trích trong bản cổ Hi-lạp.

[§] 14:24: Quân Ít-ra-en ... đói lả Câu này trích theo bản tiêu chuẩn Hê-bơ-rơ. Bản cổ Hi-lạp ghi “Nhưng Sau-lơ lại phạm một lỗi lầm hôm đó.”

cho nên ông lấy đầu gậy nhúng vào mật và ăn. Sau đó ông cảm thấy khoẻ khoắn lại.

²⁸ Nhưng một trong các quân sĩ bảo Giô-na-than, “Cha ông đã bắt các quân sĩ thề rằng hôm nay mà ai ăn uống gì sẽ bị nguyên rủa! Vì thế mà họ mệt lả.”

²⁹ Giô-na-than bảo, “Cha ta gây khó khăn cho xứ sở! Xem ta khoẻ lại biết bao nhiêu sau khi ném một ít mật ong này! ³⁰ Chẳng thà cho quân lính dùng thức ăn họ chiếm được từ kẻ thù hôm nay. Không chừng chúng ta còn có thể giết thêm người Phi-li-tin!”

³¹ Ngày đó dân Ít-ra-en đánh bại dân Phi-li-tin từ Mích-ma cho đến A-gia-lôn. Sau đó tất cả đều mệt nhoài. ³² Họ cướp được chiên, gia súc, và bò con từ dân Phi-li-tin. Vì quá đói cho nên họ giết các con thú ngay trên đất và ăn mà không xả hết máu trước đó*.

³³ Có người trình với Sau-lơ, “Kìa, dân chúng phạm tội cùng CHÚA. Họ ăn thịt mà không xả máu ra trước!”

Sau-lơ bảo, “Các người đã phạm tội! Hãy lăn một tảng đá lớn đến đây ngay!” ³⁴ Rồi ông nói, “Hãy đi bảo tất cả mọi người mang bò hay chiên đến đây cho ta rồi giết và ăn tại đây. Không được phạm tội cùng CHÚA mà ăn thịt không xả sạch huyết ra trước.”

* **14:32:** xả hết máu trước đó Luật Do-thái không cho phép ăn thịt mà không rửa hết máu trước.

Đêm đó ai nấy mang súc vật đến giết tại đó.
35 Rồi Sau-lơ xây một bàn thờ cho CHÚA. Đó là bàn thờ đầu tiên ông dựng cho CHÚA.

36 Sau-lơ ra lệnh, “Hãy đuổi theo quân Phi-li-tin đêm nay và cướp phá chúng. Chúng ta sẽ không để người nào trong chúng sống sót!”

Quân sĩ đáp, “Hãy làm điều ông cho là phải nhất.”

Nhưng thầy tế lễ gợi ý, “Hãy cầu hỏi Thượng Đế trước.”

37 Vậy Sau-lơ cầu hỏi Thượng Đế “Tôi có nên đuổi theo dân Phi-li-tin hay không? Ngài sẽ giúp chúng tôi đánh bại chúng không?” Nhưng lần này Thượng Đế chẳng trả lời.

38 Sau-lơ liền bảo các viên chỉ huy quân sĩ, “Lại đây. Chúng ta hãy tìm xem hôm nay chúng ta đã phạm tội gì. 39 Ta chỉ CHÚA là Đấng giải cứu Ít-ra-en mà thề rằng dù người phạm tội là Giô-na-than, con ta đi nữa, nó cũng phải chết.” Nhưng trong quân lính không ai nói tiếng nào.

40 Rồi Sau-lơ bảo dân Ít-ra-en, “Các người đứng bên phía này. Ta và Giô-na-than, con trai ta sẽ đứng bên phía kia.”

Dân chúng đáp, “Cứ làm điều ông cho là phải.”

41 Sau-lơ liền cầu nguyện cùng CHÚA, Thượng Đế của Ít-ra-en, “Xin Ngài ban cho con câu trả lời đúng.”†

† 14:41: Sau-lơ liền cầu nguyện ... trả lời đúng Câu này trích trong bản tiêu chuẩn Hê-bơ-rơ. Bản cổ Hi-lạp ghi “Sau-lơ liền cầu nguyện ... ‘xin Ngài ban cho Thu-mim.’ ”

Rồi Sau-lơ và Giô-na-than bị chỉ ra; còn dân chúng thì vô tội. ⁴² Sau-lơ bảo, “Bây giờ hãy xem giữa ta và con ta ai phạm tội.” Rồi Giô-na-than bị chỉ ra.

⁴³ Sau-lơ hỏi Giô-na-than, “Hãy cho cha biết con đã làm gì.”

Giô-na-than đáp, “Con chỉ ném một ít mật ong từ đầu cây gậy. Vậy bây giờ con xin chịu chết.”

⁴⁴ Sau-lơ đáp, “Giô-na-than ơi, nếu con không chết thì nguyện CHÚA phạt cha thật nặng.”

⁴⁵ Nhưng các quân sĩ bảo, “Ừa, Giô-na-than phải chết sao? Không được! Chính anh ta đã giải cứu dân Ít-ra-en hôm nay! Chúng tôi thề trong danh CHÚA hằng sống, một sợi tóc trên đầu anh ta cùng sẽ không rụng nữa! Nhờ Thượng Đế giúp đỡ mà Giô-na-than đã chiến thắng dân Phi-li-tin hôm nay!” Vậy là các quân sĩ cứu Giô-na-than, nên ông khỏi chết.

⁴⁶ Sau đó Sau-lơ không đuổi theo dân Phi-li-tin nữa cho nên họ trở về xứ mình.

Sau-lơ đánh các kẻ thù của dân Ít-ra-en

⁴⁷ Khi Sau-lơ lên ngôi vua trên Ít-ra-en thì ông đánh các kẻ thù của Ít-ra-en khắp bốn bên. Ông đánh dân Mô-áp, Am-môn, vua của Xô-ba, và quân Phi-li-tin. Nơi nào ông đi, Sau-lơ đều đánh thắng kẻ thù của Ít-ra-en. ⁴⁸ Ông anh dũng đánh bại quân A-ma-léc. Ông giải cứu Ít-ra-en khỏi tay kẻ thù đã bóc lột họ.

⁴⁹ Các con trai của Sau-lơ là Giô-na-than, Ích-vi, và Manh-ki-sua. Con gái lớn là Mê-ráp, con gái nhỏ là Mi-canh. ⁵⁰ Vợ của Sau-lơ là A-hi-nô-am, con gái A-hi-mát.

Tư lệnh quân lực ông là Áp-ne, con Nê-rơ, chú của Sau-lơ. ⁵¹ Kích, cha Sau-lơ, và Nê-rơ, cha Áp-ne đều là con của A-bi-ên.

⁵² Suốt đời Sau-lơ đánh giặc hăng say cùng dân Phi-li-tin. Khi ông thấy ai mạnh dạn, can đảm thì kết nạp vào quân đội mình.

15

Sau-lơ bị gạt bỏ khỏi ngôi vua

¹ Sa-mu-ên bảo Sau-lơ, “Ta là người mà CHÚA sai đến để bổ nhiệm người làm vua trên Ít-ra-en. Bây giờ hãy nghe lời Ngài phán. ² Đây là lời CHÚA Toàn Năng phán: ‘Khi Ít-ra-en ra khỏi Ai-cập, quân A-ma-léc tìm cách ngăn không cho họ vào Ca-na-an. Cho nên ta sẽ trừng phạt chúng. ³ Bây giờ hãy đi đánh dân A-ma-léc và tận diệt mọi thứ thuộc về chúng. Đừng để lại vật gì còn sống. Hãy diệt hết đàn ông, đàn bà, con trẻ, hài nhi, súc vật, chiên, lạc đà và lừa.’ ”

⁴ Vậy Sau-lơ tập hợp quân lính tại Tê-la-im. Có hai trăm ngàn bộ binh và mười ngàn người từ Giu-đa. ⁵ Rồi Sau-lơ đi đến thành A-ma-léc và đặt toán phục kích trong hố. ⁶ Ông bảo người Kê-nít, “Hãy dang xa ra. Hãy tránh xa người A-ma-léc nếu không các người sẽ bị ta giết chung với chúng vì các người đã tỏ lòng tử tế với dân

Ít-ra-en khi họ ra khỏi Ai-cập.” Vậy người Kê-nít tránh xa khỏi người A-ma-léc.

⁷ Sau đó Sau-lơ chiến thắng người A-ma-léc. Ông đánh chúng suốt từ Ha-vi-la cho đến Su-rơ, ngay biên giới Ai-cập. ⁸ Ông bắt sống A-gác, vua A-ma-léc, nhưng ông dùng gươm giết sạch đạo quân của A-gác. ⁹ Sau-lơ và quân đội ông để A-gác sống cùng với các con chiên tốt nhất, gia súc mập, và chiên con. Họ để những thú vật tốt sống, không muốn giết. Nhưng họ chỉ giết các con thú ốm yếu, bệnh tật, vô dụng.

Sa-mu-ên chứng tỏ Sau-lơ phạm tội

¹⁰ CHÚA liền bảo Sa-mu-ên như sau: ¹¹ “Ta rất tiếc đã lập Sau-lơ làm vua vì người không còn theo ta hay vâng mệnh lệnh ta.” Sa-mu-ên cũng rất buồn bực cho nên ông kêu la cùng CHÚA suốt đêm.

¹² Sáng sớm hôm sau Sa-mu-ên dậy ra đón Sau-lơ. Nhưng dân chúng bảo ông, “Sau-lơ đã đi Cạt-mên vì ông ta định dựng một đài kỷ niệm cho mình ở đó. Rồi ông ta sẽ đi xuống Ghinh-ganh.”

Vậy Sa-mu-ên đi xuống gặp Sau-lơ. Lúc ấy Sau-lơ vừa mới dâng phần đầu tiên của những vật ông ta cướp được từ dân A-ma-léc làm của lễ thiêu cho Chúa.* ¹³ Khi Sa-mu-ên đến gặp Sau-lơ thì Sau-lơ trình, “Cầu CHÚA ban phước cho ông! Tôi đã làm theo mệnh lệnh CHÚA.”

¹⁴ Nhưng Sa-mu-ên hỏi, “Vậy chó tiếng bò rống và chiên be he ta nghe là gì?”

* **15:12:** Sau-lơ vừa mới ... cho Chúa Cầu này trích trong bản cổ Hi-lạp.

15 Sau-lơ đáp, “Các binh sĩ bắt chúng từ dân A-ma-léc. Họ giữ lại những con chiên và bò tốt nhất để dâng lên làm sinh tế cho CHÚA là Thượng Đế của ông, nhưng chúng tôi giết hết những thú khác.”

16 Sa-mu-ên bảo Sau-lơ, “Thôi! Hãy nghe lời CHÚA phán cùng ta tối qua.”

Sau-lơ thưa, “Xin ông cứ nói.”

17 Sa-mu-ên bảo, “Trước kia người không là gì cả, nhưng bây giờ người đã làm lãnh tụ của các chi tộc trong Ít-ra-en. CHÚA đã chỉ định người làm vua trên Ít-ra-en. 18 Ngài sai người thi hành một sứ mạng. Ngài bảo, ‘Hãy đi diệt hết dân gian ác đó, là dân A-ma-léc. Hãy gây chiến với chúng nó cho đến khi tuyệt diệt chúng nó.’

19 Vậy tại sao người không vâng lời CHÚA? Tại sao người giữ lại những thứ tốt nhất cho mình? Tại sao người làm bậy như thế?”

20 Sau-lơ biện luận, “Nhưng tôi đã vâng lời CHÚA. Tôi đã làm theo điều Ngài dặn tôi. Tôi diệt hết dân A-ma-léc, rồi mang về A-gác là vua dân đó. 21 Các binh sĩ giữ lại các con chiên và gia súc tốt nhất để dâng lên cho CHÚA, là Thượng Đế ông ở Ghinh-ganh.”

22 Sa-mu-ên trả lời, “Điều nào làm Ngài hài lòng hơn: của lễ thiêu, các sinh tế hay là vâng theo tiếng Ngài? Sự vâng lời tốt hơn của lễ. Nghe lời Thượng Đế tốt hơn dâng mỡ chiên. 23 Vì sự bất tuân cũng đáng tội như tà thuật. Tánh kiêu căng cũng có tội như thờ lạy hình tượng.

Người đã gạt bỏ mệnh lệnh CHÚA cho nên bây giờ CHÚA cũng gạt bỏ người, không cho người làm vua nữa.”

24 Sau-lơ liền thưa cùng Sa-mu-ên, “Tôi đã phạm tội. Tôi đã bất tuân mệnh lệnh CHÚA và lời dặn của ông. Tôi sợ dân chúng nên làm theo điều họ muốn. 25 Bây giờ, tôi van ông, hãy tha tội cho tôi. Xin hãy trở lại với tôi để tôi có thể thờ lạy CHÚA.”

26 Nhưng Sa-mu-ên đáp cùng Sau-lơ, “Ta không trở lại với người. Người đã gạt bỏ mệnh lệnh CHÚA, cho nên bây giờ CHÚA đã gạt bỏ người, không cho người làm vua nữa.”

27 Vừa khi Sa-mu-ên quay lưng đi thì Sau-lơ níu vạt áo Sa-mu-ên, nên áo rách ra. 28 Sa-mu-ên bảo ông, “Hôm nay CHÚA đã xé nước Ít-ra-en ra khỏi người như vậy và trao cho một người láng giềng người tốt hơn người. 29 CHÚA là Đấng Hằng hữu của Ít-ra-en. Ngài không nói dối cũng không đổi ý. Ngài không phải là loài người mà đổi ý.”

30 Sau-lơ đáp, “Tôi đã phạm tội. Nhưng xin ông hãy tôn trọng tôi trước mặt các bô lão của dân tôi và trước mặt cả dân Ít-ra-en. Hãy trở lại cùng tôi để tôi có thể thờ lạy CHÚA là Thượng Đế ông.” 31 Vậy Sa-mu-ên trở lại cùng Sau-lơ và Sau-lơ thờ lạy CHÚA.

32 Sa-mu-ên bảo, “Hãy mang vua A-gác vua dân A-ma-léc đến đây.”

A-gác đến cùng Sa-mu-ên trong khi bị xiềng và mừng thầm, “Sự đe dọa tính mạng mình chắc qua rồi.”†

³³ Nhưng Sa-mu-ên bảo ông, “Gương của người đã làm các bà mẹ mất con mình. Bây giờ mẹ người cũng không còn con nữa.” Sa-mu-ên phan thây A-gác trước mặt CHÚA tại Ghinh-ganh.

³⁴ Rồi Sa-mu-ên lên đường trở về Ra-ma, còn Sau-lơ trở về nhà mình ở Ghi-bê-a. ³⁵ Sau đó cho đến mãn đời, Sa-mu-ên không còn gặp Sau-lơ nữa, nhưng ông rất buồn vì Sau-lơ. Còn CHÚA cũng ân hận đã lập Sau-lơ làm vua trên Ít-ra-en.

16

Sa-mu-ên đi đến Bết-lê-hem

¹ CHÚA bảo Sa-mu-ên, “Người ân hận về Sau-lơ cho đến chừng nào? Ta đã gạt bỏ không cho nó làm vua trên Ít-ra-en nữa. Hãy đổ dầu đầy sừng* của người và ra đi. Ta sai người đến Gie-xê ở Bết-lê-hem, vì ta đã chọn một trong các con trai người làm vua.”

² Nhưng Sa-mu-ên thưa, “Nếu tôi đi mà Sau-lơ biết được, ông ta sẽ tìm cách giết tôi.”

CHÚA bảo, “Hãy mang một con bò con theo người và nói, ‘Ta đến dâng của lễ cho CHÚA.’”

³ Hãy mời Gie-xê tham dự vào của lễ. Rồi ta sẽ

† 15:32: Sự đe dọa ... qua rồi Bản cổ Hi-lạp ghi “Lời đối xử này còn tệ hơn là cái chết nữa.” * 16:1: sừng Sừng của thú vật thường rỗng ruột và dùng làm chai đựng dầu.

bảo người biết phải làm gì. Người phải bổ nhiệm người mà ta sẽ chỉ định.”

⁴ Sa-mu-ên làm theo y như điều CHÚA dặn. Khi ông đến Bết-lê-hem thì các cô lão trong thành run sợ. Họ gặp và hỏi ông, “Mọi sự đều bình yên không ông?”

⁵ Sa-mu-ên đáp, “Mọi việc đều bình yên. Ta đến để dâng của lễ cho CHÚA. Hãy biệt riêng mình ra thánh cho CHÚA và đến dâng của lễ với ta.” Rồi ông biệt riêng các con trai Gie-xê ra cho CHÚA và mời họ đến dâng của lễ.

⁶ Khi họ đến, Sa-mu-ên thấy Ê-li-áp liền nghĩ thầm, “Chắc CHÚA chọn người này, kẻ đang đứng trước mặt Ngài.”

⁷ Nhưng CHÚA bảo Sa-mu-ên, “Đừng xem tướng tá đẹp trai của Ê-li-áp hay tầm vóc cao ráo của nó vì ta không chọn nó. Thượng Đế không nhìn như loài người nhìn. Loài người nhìn bên ngoài nhưng Thượng Đế nhìn trong lòng.”

⁸ Rồi Gie-xê gọi A-bi-na-đáp, bảo đi qua trước mặt Sa-mu-ên. Nhưng Sa-mu-ên nói, “CHÚA cũng không chọn anh này.”

⁹ Rồi Gie-xê bảo Sam-ma đi qua nhưng Sa-mu-ên nói, “Không, CHÚA không chọn anh này.”

¹⁰ Gie-xê bảo bảy con trai mình đi qua trước mặt Sa-mu-ên nhưng Sa-mu-ên nói, “CHÚA không chọn ai trong mấy người này.”

¹¹ Rồi Sa-mu-ên hỏi Gie-xê, “Ông chỉ có bấy nhiêu con trai đây thôi sao?”

Gie-xê đáp, “Tôi còn đưa út nữa nhưng nó đang chần chừ.”

Sa-mu-ên bảo, “Hãy cho gọi nó đến. Chúng ta sẽ không ăn cho đến khi nó đến.”

¹² Vậy Gie-xê cho gọi con trai út vào. Anh ta tốt tướng, khỏe mạnh[†] và đẹp trai.

CHÚA bảo Sa-mu-ên, “Hãy bỏ nhiệm nó vì nó là người ta chọn.”

¹³ Sa-mu-ên liền lấy chai đựng dầu ô liu và đổ trên đầu con trai út của Gie-xê trước mặt các người anh. Từ hôm đó trở đi Thần Linh của CHÚA hành động trên Đa-vít. Còn Sa-mu-ên lên đường trở về Ra-ma.

Đa-vít phục vụ Sau-lơ

¹⁴ Nhưng Thần Linh CHÚA vừa rời khỏi Sau-lơ thì liền có một ác thần từ CHÚA quấy rối ông.

¹⁵ Các tôi tớ Sau-lơ bảo ông, “Này, một ác thần từ Thượng Đế đang quấy rối bệ hạ. ¹⁶ Cho phép chúng tôi đi tìm người biết chơi đàn cầm. Khi ác thần từ Thượng Đế quấy rối bệ hạ thì người đó sẽ gảy đàn, bệ hạ sẽ thấy dễ chịu hơn.”

¹⁷ Vậy Sau-lơ bảo các đầy tớ, “Hãy tìm người gảy đàn thật giỏi mang đến đây cho ta.”

¹⁸ Một trong các đầy tớ thừa, “Tôi thấy một con trai của Gie-xê ở Bết-lê-hem chơi đàn cầm rất hay. Anh ta cũng can đảm và bạo dạn nữa. Anh ăn nói giỏi, cao ráo. CHÚA ở cùng anh ta.”

[†] **16:12:** khỏe mạnh Bản Hê-bơ-rơ ghi “hùng hào,” hay “tóc hung hung đỏ.”

¹⁹ Sau-lơ sai sứ giả đến bảo Gie-xê, “Cho Đa-vít con trai người đang chăn chiên đến với ta.”

²⁰ Vậy Gie-xê chất lên lưng lừa bánh mì, bầu da đựng đầy rượu, một con dê con gởi theo Đa-vít con mình để biếu Sau-lơ. ²¹ Khi Đa-vít đến cùng Sau-lơ thì bắt tay phục vụ người ngay. Sau-lơ thích Đa-vít lắm cho nên cắt anh làm người vác áo giáp mình. ²² Sau-lơ nhắn với Gie-xê rằng, “Hãy để cho Đa-vít ở đây phục vụ ta vì ta thích nó lắm.”

²³ Khi ác thần từ Thượng Đế quấy nhiễu Sau-lơ thì Đa-vít liền lấy đàn ra gảy. Ác thần liền lìa khỏi Sau-lơ, ông cảm thấy dễ chịu hơn.

17

Đa-vít và Gô-li-át

¹ Người Phi-li-tin tập hợp quân sĩ để gây chiến. Họ họp lại Xô-cô trong xứ Giu-đa và đóng quân ở Ê-phe Đa-mim, nằm giữa Xô-cô và A-xê-ca.

² Sau-lơ và quân Ít-ra-en tập hợp tại thung lũng Ê-la và đóng quân ở đó, giàn trận chiến đấu chống quân Phi-li-tin. ³ Quân Phi-li-tin kiểm soát một ngọn đồi còn quân Ít-ra-en kiểm soát ngọn đồi đối diện, ở giữa là thung lũng.

⁴ Quân Phi-li-tin có một dũng sĩ từ miền Gát tên Gô-li-át. Hắn ta cao chín bộ, một tấc. Hắn từ trại quân Phi-li-tin đi ra ⁵ đầu đội mũ đồng và mặc áo giáp đồng nặng một trăm hai mươi lăm cân. ⁶ Hắn cũng mang các miếng che bằng đồng quanh bắp chân và sau lưng mang một cây

giáo bằng đồng. ⁷ Cán gỗ của cây giáo lớn của hắn to như cây đòn của thợ dệt, và lưỡi giáo cân nặng khoảng mười lăm cân. Hắn có viên sĩ quan mang khiên cho hắn đi trước.

⁸ Gô-li-át đứng kêu to lên cùng các binh sĩ Ít-ra-en rằng, “Sao các người giàn trận ra làm gì? Ta là người Phi-li-tin, các người là tôi tớ Sau-lơ! Hãy chọn một người trong các người ra chiến đấu với ta. ⁹ Nếu hắn đánh và giết ta thì chúng ta sẽ làm tôi tớ các người. Nhưng nếu ta giết hắn thì các người sẽ làm tôi tớ chúng ta.”

¹⁰ Rồi hắn tiếp, “Hôm nay ta đứng thách thức đạo quân Ít-ra-en! Hãy đưa một người trong các người ra đối địch với ta!”

¹¹ Sau-lơ và quân Ít-ra-en nghe lời thách thức của người Phi-li-tin đều khiếp đảm.

Đa-vít ra tiền tuyến

¹² Đa-vít là con Gie-xê, người Ép-ra-im, thuộc Bết-lê-hem xứ Giu-đa. Gie-xê có tám con trai. Trong thời Sau-lơ làm vua thì Gie-xê đã già rồi.

¹³ Ba con trai lớn của Gie-xê đã đi theo Sau-lơ ra mặt trận. Con trai cả là Ê-li-áp, con thứ nhì là A-bi-na-đáp, và con thứ ba là Sam-ma. ¹⁴ Đa-vít là con út. Ba con trai lớn của Gie-xê đi theo Sau-lơ, ¹⁵ nhưng Đa-vít đi tới lui từ Sau-lơ về Bết-lê-hem, nơi ông chăn chiên cho cha mình.

¹⁶ Suốt bốn mươi ngày cứ mỗi sáng mỗi chiều người Phi-li-tin đi ra đứng trước đạo quân Ít-ra-en.

¹⁷ Gie-xê bảo Đa-vít, “Con hãy mang nửa hộc gạo rang và mười ổ bánh mì đến cho các anh

con trong trại quân. ¹⁸ Ngoài ra cũng mang theo mười miếng phó mát cho viên chỉ huy và cho các anh con. Xem thử các anh con ra sao rồi mang về cho cha bằng cố gì để thấy chúng nó bình yên. ¹⁹ Sau-lơ, các anh con và quân ngũ Ít-ra-en ở trong thung lũng Ê-la, đang đánh nhau với quân Phi-li-tin.”

²⁰ Sáng sớm hôm sau Đa-vít giao bày chiên lại cho một người chăn khác rồi mang thức ăn và ra đi theo như Gie-xê dặn bảo. Khi Đa-vít đến trại thì đạo quân đang giàn thể trận, hò hét vang dậy.

²¹ Người Ít-ra-en và người Phi-li-tin giàn quân ra đối diện nhau sẵn sàng lâm chiến.

²² Đa-vít giao thức ăn cho một người giữ thực phẩm rồi chạy ra hàng quân để nói chuyện với các anh mình. ²³ Trong khi đang nói chuyện với họ thì Gô-li-át, dũng sĩ người Phi-li-tin, gốc ở Gát, đi ra. Hắn la hét thách dân Ít-ra-en như thường lệ, Đa-vít nghe thấy.

²⁴ Khi quân Ít-ra-en thấy Gô-li-át thì hoảng hốt bỏ chạy. ²⁵ Họ bảo nhau, “Nhìn hắn kia! Hắn cứ đi ra thách thức quân Ít-ra-en. Ai giết được hắn thì vua sẽ thưởng cho nhiều tiền lắm. Ai giết được hắn thì vua sẽ gả con gái và miễn thuế cho gia đình người trong cả Ít-ra-en.”

²⁶ Đa-vít hỏi mấy người đứng gần đó, “Ai giết được người Phi-li-tin này và cắt sự sỉ nhục ra khỏi Ít-ra-en thì được thưởng gì? Tên Phi-li-tin không chịu cắt dương bì này là ai mà phách

tướng như vậy? Hẳn tướng hẳn có thể bêu xấu đạo quân của Thượng Đế hằng sống à?”

²⁷ Các người Ít-ra-en thuật lại cho Đa-vít phần thưởng của người giết được Gô-li-át. ²⁸ Khi Ê-li-áp, anh cả Đa-vít nghe ông nói chuyện với các quân sĩ thì nổi giận với Đa-vít. Ông hỏi, “Mày tới đây làm gì? Ai lo cho mấy con chiên của mày trong sa mạc? Tao biết lòng mày tự phụ và gian ác. Mày chỉ muốn xuống đây để xem đánh nhau thôi.”

²⁹ Đa-vít hỏi lại, “Tôi có làm gì đâu? Nói chuyện cũng không được sao?” ³⁰ Rồi ông quay sang những người khác và lặp lại câu hỏi thì họ cũng trả lời y như trước.

³¹ Nhưng có người thuật lại cho Sau-lơ nghe lời Đa-vít nói cho nên Sau-lơ cho gọi Đa-vít đến. ³² Đa-vít trấn an Sau-lơ, “Xin đừng ai nản lòng. Tôi, kẻ tôi tớ vua, sẽ đi chiến đấu cùng tên Phi-li-tin này!”

³³ Sau-lơ đáp, “Con không thể nào đi ra đánh tên Phi-li-tin được đâu. Con chỉ là đứa con nít còn Gô-li-át đã là chiến sĩ từ khi còn trẻ.”

³⁴ Nhưng Đa-vít thưa cùng Sau-lơ, “Kẻ tôi tớ vua xưa nay chăn chiên cho cha tôi. Khi có sư tử hay gấu đến tha chiên đi khỏi bầy, ³⁵ thì tôi liền rượt theo. Tôi đánh và giật con chiên ra khỏi miệng nó. Nếu nó nhào đến tấn công tôi thì tôi nắm bờm nó, đánh giết nó. ³⁶ Tôi, kẻ tôi tớ vua đã giết sư tử lẫn gấu! Tên Phi-li-tin không chịu cắt dương bì này cũng như các con thú đó thôi, vì nó dám nhục mạ đạo quân của Thượng Đế

hàng sống. ³⁷ CHÚA đã cứu tôi khỏi sự tử và gấu thì Ngài là Đấng sẽ cứu tôi khỏi tên Phi-li-tin này.”

Sau-lơ bảo Đa-vít, “Thôi con đi, cầu CHÚA ở cùng con.” ³⁸ Sau-lơ lấy áo mình mặc cho Đa-vít. Vua cũng lấy mũ sắt đội lên đầu Đa-vít và cho Đa-vít mặc áo giáp. ³⁹ Đa-vít đeo gươm của Sau-lơ và tập đi thử nhưng không quen các thứ áo giáp Sau-lơ mặc cho mình.

Ông bảo Sau-lơ, “Tôi mặc thế này không được vì không quen.” Rồi Đa-vít cởi hết các thứ ấy ra. ⁴⁰ Cậu chỉ cầm cây gậy trong tay và chọn năm viên sỏi lóng nơi suối bỏ vào trong túi chân chiên của mình và lấy cái ná xong đi ra đối đầu tên Phi-li-tin.

Đa-vít giết Gô-li-át

⁴¹ Ngay lúc đó tên Phi-li-tin cũng tiến tới giáp mặt Đa-vít. Tên lính vác khiên cho hắn đi trước hắn. ⁴² Khi Gô-li-át nhìn Đa-vít thấy ông chỉ là chú bé*, khỏe mạnh† và đẹp trai thì khinh thường. ⁴³ Hắn hỏi, “Bộ mày cho tao là chó hay sao mà cầm gậy đến với tao?” Rồi nó nhân danh các thần mình mà chửi rủa Đa-vít. ⁴⁴ Hắn bảo Đa-vít, “Đến đây. Tao sẽ ban thầy mày cho chim trời và muông thú ăn!”

⁴⁵ Nhưng Đa-vít bảo hắn, “Người đến với ta cầm gươm và hai cây giáo. Nhưng ta đến với người nhân danh CHÚA Toàn Năng, Thượng Đế

* **17:42:** chú bé Hay “thiếu niên” hoặc “người trợ giúp chiến sĩ.” † **17:42:** khỏe mạnh Bản Hê-bơ-rơ ghi “hồng hào,” hay “tóc hung hung đỏ.”

của đạo quân Ít-ra-en! Người đã dám nhục mạ Ngài. ⁴⁶ Hôm nay CHÚA sẽ trao người vào tay ta, ta sẽ giết và cắt đầu người. Bữa nay ta sẽ ban thầy quân Phi-li-tin cho chim trời và muông thú ăn. Rồi cả thế giới sẽ biết rằng trong Ít-ra-en có một Thượng Đế! ⁴⁷ Mọi người có mặt đây sẽ biết rằng CHÚA không cần gươm hay giáo để giải cứu con người. Trận mạc thuộc về Ngài, và Ngài sẽ trao người vào tay ta.”

⁴⁸ Trong khi Gô-li-át đang tiến tới để tấn công Đa-vít thì Đa-vít chạy nhanh tới để nghênh chiến với hắn.

⁴⁹ Anh ta thò tay trong túi lấy ra một viên sỏi bỏ vào ná bắn. Viên đá đập trúng ngay và lọt sâu vào trán tên Phi-li-tin. Gô-li-át té úp mặt xuống đất.

⁵⁰ Thế là Đa-vít đánh thắng tên Phi-li-tin bằng cái ná và hòn sỏi. Ông đánh giết hắn mà không có gươm trong tay. ⁵¹ Rồi Đa-vít chạy đến đứng bên thầy của hắn. Ông rút gươm của Gô-li-át ra khỏi vỏ và cắt đầu hắn.

Khi quân Phi-li-tin thấy dũng sĩ mình đã chết liền quay lưng bỏ chạy tán loạn. ⁵² Các người Ít-ra-en và Giu-đa hò hét đuổi theo quân Phi-li-tin suốt cho đến cổng thành Gát và cổng Éc-rôn. Xác quân Phi-li-tin nằm la liệt trên đường Sa-a-ra-im cho đến Gát và Éc-rôn. ⁵³ Sau khi rượt đuổi quân Phi-li-tin thì quân Ít-ra-en quay trở lại cướp phá trại quân của chúng.

⁵⁴ Đa-vít mang đầu Gô-li-át về Giê-ru-sa-lem và cắt vũ khí hắn trong lều mình.

Sau-lơ bắt đầu sợ Đa-vít

⁵⁵ Khi Sau-lơ thấy Đa-vít đi ra đối đầu với Gô-li-át liền hỏi Áp-ne, tư lệnh quân đội mình rằng, “Áp-ne, cha của cậu đó là ai vậy?”

Áp-ne đáp, “Tâu vua, tôi không biết.”

⁵⁶ Vua bảo, “Tìm xem thử cậu ta là con ai.”

⁵⁷ Đa-vít trở về sau khi giết Gô-li-át thì Áp-ne đưa cậu ta đến Sau-lơ. Lúc đó Đa-vít vẫn đang xách đầu của Gô-li-át trong tay.

⁵⁸ Sau-lơ hỏi cậu, “Này cậu, cậu là con ai?”

Đa-vít thưa, “Tôi là con của Gie-xê kẻ tôi tớ vua ở Bết-lê-hem.”

18*Sau-lơ sợ Đa-vít*

¹ Khi Đa-vít vừa nói xong với Sau-lơ thì Giô-na-than cảm thấy quyến luyến Đa-vít. Anh ta yêu Đa-vít như chính mình vậy. ² Từ hôm đó trở đi Sau-lơ giữ Đa-vít với mình luôn không cho trở về nhà cha cậu nữa. ³ Giô-na-than kết ước với Đa-vít vì anh ta yêu Đa-vít như bản thân mình*. ⁴ Anh lấy áo ngoài của mình mặc cho Đa-vít cùng với áo giáp, luôn cả gươm, cung và thắt lưng.

Sau-lơ lo ngại về những thành công của Đa-vít

⁵ Sau-lơ sai Đa-vít đi đánh nhiều nơi, lúc nào Đa-vít cũng chiến thắng. Sau-lơ liền cử Đa-vít chỉ huy các binh sĩ của mình, một quyết định

* **18:3:** Giô-na-than ... bản thân mình Nguyên văn, “Linh hồn Giô-na-than gắn liền với linh hồn Đa-vít.”

mà các sĩ quan của Sau-lơ và dân chúng đều hài lòng. ⁶ Sau khi Đa-vít đã chiến thắng tên Phi-li-tin, ông và các binh sĩ trở về. Các thiếu nữ từ khắp các thị trấn Ít-ra-en đi ra đón vua Sau-lơ. Họ reo vui ca hát, nhảy múa, đánh trống cơm và các nhạc cụ bằng dây. ⁷ Trong khi nhảy múa, họ hát rằng,

“Sau-lơ giết hàng ngàn quân thù,
còn Đa-vít giết hàng vạn.”

⁸ Bài ca ấy của các phụ nữ làm phật lòng Sau-lơ, ông rất tức giận. Ông nghĩ thầm, “Các phụ nữ nói Đa-vít giết hàng vạn nhưng ta chỉ giết hàng ngàn. Vậy chỉ còn thiếu cho nó ngôi nước thôi!”[†] ⁹ Từ đó về sau Sau-lơ trông chừng Đa-vít vì trong lòng ông đâm ra ganh tức.

¹⁰ Hôm sau khi ác thần từ Thượng Đế nhập vào Sau-lơ trong lúc ông đang nói tiên tri[‡] trong nhà mình. Đa-vít ngồi gảy đàn cầm như thường lệ, còn Sau-lơ thì đang cầm cây giáo trong tay.

¹¹ Sau-lơ phóng cây giáo và định búng, “Ta sẽ ghim nó vào vách.” Nhưng Đa-vít né mũi giáo của Sau-lơ hai lần.

¹² CHÚA ở cùng Đa-vít nhưng Ngài lìa khỏi Sau-lơ nên Sau-lơ rất sợ Đa-vít. ¹³ Ông phái Đa-vít đi và cử Đa-vít chỉ huy một ngàn binh sĩ. Cho

[†] **18:8:** Vậy chỉ còn ... ngôi nước thôi Câu này không có trong các bản cổ Hi-lạp. [‡] **18:10:** nói tiên tri Từ ngữ Hê-bơ-rơ có nghĩa là “mê sảng.” Người ở trong trạng thái này không kiểm soát được chính mình. Có khi Thượng Đế dùng lối này để truyền một sứ điệp của Ngài cho người khác.

nên Đa-vít chỉ huy họ ra trận. ¹⁴ Việc gì ông làm cũng thành công vì CHÚA ở cùng ông. ¹⁵ Khi Sau-lơ thấy Đa-vít quá thành công thì lại càng sợ Đa-vít hơn nữa. ¹⁶ Nhưng toàn dân Ít-ra-en và Giu-đa thích Đa-vít vì ông là người chỉ huy họ nơi mặt trận.

Con gái Sau-lơ lấy Đa-vít

¹⁷ Sau-lơ bảo Đa-vít, “Đây là Mê-ráp con gái lớn của ta. Ta sẽ cho người lấy nó. Người sẽ làm con ta và là chiến sĩ giỏi cho ta. Ta chỉ đòi người tiếp tục tỏ ra can đảm và đánh trận cho CHÚA.” Sau-lơ nghĩ thầm, “Ta khỏi cần giết Đa-vít. Để cho bọn Phi-li-tin làm chuyện đó.”

¹⁸ Nhưng Đa-vít trả lời với Sau-lơ rằng, “Tôi là ai? Gia đình tôi đâu có danh giá gì đâu mà tôi được làm rể vua.”

¹⁹ Cho nên đến kỳ Mê-ráp, con gái Sau-lơ phải gả cho Đa-vít thì Sau-lơ lại gả nàng cho A-ri-ên ở Mê-hô-la.

²⁰ Trong khi đó Mi-canh, con gái khác của Sau-lơ lại yêu Đa-vít. Khi Sau-lơ hay được thì thích lắm. ²¹ Ông nghĩ thầm, “Ta sẽ cho nó lấy Đa-vít để cho hắn vào bẫy rồi bọn Phi-li-tin sẽ đánh bại hắn.” Vậy một lần nữa Sau-lơ bảo Đa-vít, “Người sẽ làm con rể ta.”

²² Sau-lơ bảo các tôi tớ mình nói riêng với Đa-vít, “Này, vua thích anh lắm. Các tôi tớ vua cũng

§ 18:17: chiến sĩ giỏi cho ta Nghĩa là thuộc giai cấp chiến sĩ. Họ không phải làm các nhiệm vụ khác của người dân thường.

chịu anh nữa. Đó là những lý do anh nên làm con rể vua.”

²³ Các tôi tớ Sau-lơ nói như thế với Đa-vít nhưng Đa-vít trả lời, “Bộ mấy anh tưởng dễ làm con rể vua lắm sao? Thân phận tôi nghèo hèn, đâu có ra gì.”

²⁴ Khi các tôi tớ Sau-lơ thuật lại cho Sau-lơ lời Đa-vít nói, ²⁵ thì Sau-lơ bảo, “Nói với nó, ‘Vua không đòi tiền bực sính lễ* gì cho cô dâu cả. Vua chỉ đòi một trăm dương bì của dân Phi-li-tin để báo thù thôi.’ ” Sau-lơ dự định để quân Phi-li-tin giết Đa-vít.

²⁶ Khi các tôi tớ Sau-lơ thuật điều đó cho Đa-vít nghe thì ông bằng lòng làm rể vua. ²⁷ Ông và thuộc hạ liền đi ra giết hai trăm† người Phi-li-tin. Đa-vít mang tất cả các dương bì trình cho Sau-lơ để được làm rể vua.

Sau-lơ liền gả Mi-canh, con gái mình cho Đa-vít làm vợ. ²⁸ Sau-lơ thấy CHÚA ở cùng Đa-vít và Mi-canh con gái mình yêu Đa-vít ²⁹ nên ông càng sợ Đa-vít thêm nữa và trở thành thù nghịch với Đa-vít suốt đời mình.

³⁰ Các viên chỉ huy quân Phi-li-tin vẫn kéo binh ra đánh dân Ít-ra-en nhưng lần nào Đa-vít cũng tài giỏi hơn các sĩ quan của Sau-lơ cho nên Đa-vít càng nổi danh.

* **18:25:** sính lễ Vào thời Cựu Ước, người đàn ông muốn cưới vợ phải mang sính lễ đến cho cha của cô dâu. † **18:27:** hai trăm Bản cổ Hi-lạp ghi “một trăm.”

19

Giô-na-than che chở cho Đa-vít

¹ Sau-lơ bảo Giô-na-than và các tôi tớ mình tìm cách giết Đa-vít nhưng Giô-na-than rất thích Đa-vít. ² Cho nên ông báo trước cho Đa-vít rằng, “Sau-lơ cha tôi đang tìm dịp giết anh đó. Cho nên buổi sáng phải cẩn thận. Hãy núp nơi nào cho kín đáo. ³ Tôi sẽ đi ra và đứng với cha tôi trong đám ruộng mà anh núp rồi tôi sẽ nói chuyện với cha tôi về anh. Tôi sẽ cho anh biết sự việc ra sao.”

⁴ Khi Giô-na-than nói chuyện với Sau-lơ, cha mình thì khen Đa-vít đủ điều. Giô-na-than bảo, “Vua không nên làm hại Đa-vít kẻ tôi tớ vua vì Đa-vít không làm gì tổn hại cho vua. Những gì anh ta làm đều ích lợi cho vua. ⁵ Đa-vít đã liều mạng khi giết Gô-li-át người Phi-li-tin, và CHÚA đã ban sự đắc thắng lớn lao cho Ít-ra-en. Cha nhìn thấy điều đó và hớn hở. Vậy tại sao cha lại muốn hại Đa-vít? Anh ta không làm gì nên tội. Không có lý do gì để giết anh ta cả!”

⁶ Sau-lơ nghe lời Giô-na-than liền hứa như sau: “Ta hứa có CHÚA hằng sống làm chứng, Đa-vít sẽ không bị giết.”

⁷ Vậy Giô-na-than gọi Đa-vít và thuật lại cho bạn mình nghe những lời bàn bạc. Ông đưa Đa-vít trình diện Sau-lơ, rồi Đa-vít phục vụ Sau-lơ như trước.

Sau-lơ tìm cách giết Đa-vít

⁸ Khi chiến tranh bùng nổ trở lại thì Đa-vít ra trận đánh người Phi-li-tin. Ông đánh bại họ,

tất cả đều chạy trốn khỏi Đa-vít. ⁹ Nhưng có lần ác thần từ CHÚA nhập vào Sau-lơ trong khi đang ngồi trong nhà, trong tay ông cầm cây giáo. Đa-vít thì đang gảy đàn cầm. ¹⁰ Sau-lơ tìm cách phóng cây giáo định ghim Đa-vít vào vách nhưng Đa-vít né khỏi. Cây giáo cắm vào vách, còn Đa-vít chạy trốn trong đêm đó.

¹¹ Sau-lơ sai người đến nhà Đa-vít canh chừng đợi đến sáng sẽ giết ông. Nhưng Mi-canh, vợ Đa-vít bảo trước cho ông rằng, “Đêm nay anh phải trốn đi. Nếu không sáng mai là anh chết đó.”

¹² Nàng thòng Đa-vít qua cửa sổ để ông chạy thoát. ¹³ Rồi Mi-canh lấy một bức tượng, đặt nằm trên giường, cho mặc áo quần đang hoàng và phủ lông dê lên đầu tượng.

¹⁴ Sau-lơ sai người đến bắt Đa-vít nhưng Mi-canh nói, “Anh ấy bị đau.”

¹⁵ Sau-lơ lại cho người đi gặp Đa-vít lần nữa và bảo, “Đau cũng mang nó trên giường đến đây cho tao giết.”

¹⁶ Khi các người được sai đến vào nhà Đa-vít thì chỉ thấy cái tượng nằm trên giường, đầu phủ lông dê.

¹⁷ Sau-lơ hỏi Mi-canh, “Tại sao con gạt cha thế này? Con để cho kẻ thù cha trốn thoát rồi!”

Mi-canh trả lời với Sau-lơ, “Đa-vít dọa con rằng nếu không giúp anh ấy trốn thoát, anh ấy sẽ giết con.”

Đa-vít chạy đến trại quân ở Ra-ma

18 Sau khi Đa-vít trốn thoát khỏi tay Sau-lơ thì ông đến gặp Sa-mu-ên ở Ra-ma và thuật lại những gì Sau-lơ đã làm cho mình. Rồi Đa-vít và Sa-mu-ên đi đến Na-giốt và ở đó.

19 Sau-lơ nghe tin Đa-vít đang ở Na-giốt tại Ra-ma. 20 Cho nên ông sai người đến bắt Đa-vít. Nhưng họ gặp một nhóm các nhà tiên tri đang nói tiên tri*, có Sa-mu-ên đứng hướng dẫn họ. Thần của Thượng Đế nhập vào các người của Sau-lơ, họ cũng nói tiên tri.

21 Khi Sau-lơ nghe tin đó liền sai các người khác đến thì họ cũng nói tiên tri. Rồi ông sai toán thứ ba, toán này cũng nói tiên tri luôn.

22 Sau cùng Sau-lơ đích thân tới Ra-ma. Ông đến giếng lớn gần sân đập lúa ở Xê-cu. Ông hỏi, “Sa-mu-ên và Đa-vít đâu rồi?”

Dân chúng trả lời, “Họ đang ở Na-giốt thuộc Ra-ma.”

23 Khi Sau-lơ đến Na-giốt thuộc Ra-ma, thần linh của Thượng Đế nhập vào ông. Trong khi đang đi, ông nói tiên tri cho đến khi tới Na-giốt thuộc Ra-ma. 24 Ông ta cũng cởi áo ra và nói tiên tri trước mặt Sa-mu-ên. Ông nằm như thế suốt ngày đêm.

Vì thế mà dân chúng hỏi, “Sau-lơ mà cũng thuộc vào hàng các nhà tiên tri à?”

* **19:20:** nói tiên tri Nghĩa là “nói thay cho Thượng Đế.” Đây cũng có nghĩa là thần linh của Thượng Đế nhập vào họ khiến họ nhảy múa và ca hát. Xem thêm câu 23.

20

Giô-na-than giúp đỡ Đa-vít

¹ Rồi Đa-vít trốn khỏi Na-giốt thuộc Ra-ma. Ông đến gặp Giô-na-than và hỏi, “Tôi đã làm gì? Tôi đã phạm tội ác gì? Tôi có tội gì nghịch cha anh mà ông ta tìm cách giết tôi?”

² Giô-na-than đáp, “Không sao cả! Anh sẽ không chết đâu! Anh thấy không, cha tôi không khi nào làm chuyện gì dù lớn hay nhỏ mà chẳng cho tôi biết. Chẳng lẽ cha tôi lại giấu chuyện này với tôi? Không đâu!”

³ Nhưng Đa-vít thề rằng, “Cha anh biết rõ anh thích tôi. Ông ta tự nhủ, ‘Không nên cho Giô-na-than biết chuyện này vì nó sẽ nói lại với Đa-vít.’* Tôi chỉ CHÚA hằng sống và mạng anh mà đoán chắc rằng tôi chỉ cách cái chết có một bước thôi!”

⁴ Giô-na-than bảo Đa-vít, “Tôi sẽ làm bất cứ điều gì anh muốn tôi làm.”

⁵ Đa-vít bảo, “Này, mai là ngày lễ Trăng Mới. Tôi đáng lẽ phải ăn với nhà vua, nhưng hãy để tôi trốn trong ruộng cho đến chiều ngày thứ ba.

⁶ Nếu cha anh thấy tôi vắng mặt thì hãy nói rằng, ‘Đa-vít nài nỉ con đi về quê ở Bết-lê-hem. Mỗi năm gia đình nó họp lại để dâng sinh tế.’ ⁷ Nếu cha anh trả lời, ‘Tốt,’ thì tôi bình an. Nhưng nếu cha anh nổi giận thì anh biết ngay rằng ông ta muốn hại tôi. ⁸ Giô-na-than ơi, hãy hết lòng với

* **20:3:** nó sẽ nói lại với Đa-vít Câu này trích trong bản cổ Hi-lạp. Bản tiêu chuẩn Hê-bơ-rơ ghi “nó sẽ tức giận.”

tôi, kể tôi tớ anh. Anh đã lập giao ước với tôi trước mặt CHÚA. Nếu tôi có tội thì chẳng thà chính tay anh giết tôi còn hơn chớ đừng trao tôi vào tay cha anh.”

⁹ Giô-na-than đáp, “Không đời nào có chuyện đó! Nếu tôi biết cha tôi định tâm hại anh, tôi sẽ báo cho anh biết trước!”

¹⁰ Đa-vít hỏi, “Ai sẽ cho tôi biết là câu trả lời của cha anh lành hay dữ?”

¹¹ Giô-na-than đáp, “Bây giờ chúng ta hãy ra ngoài ruộng đi.” Vậy hai người đi ra ruộng.

¹² Giô-na-than bảo Đa-vít, “Tôi cam kết điều này trước mặt CHÚA, Thượng Đế của Ít-ra-en: Vào giờ này ngày mai, tôi sẽ hỏi cha tôi. Nếu cha tôi cảm thấy hài lòng về anh, tôi sẽ nhắn tin cho anh hay. ¹³ Nhưng nếu cha tôi định tâm hại anh tôi cũng sẽ nhắn tin cho anh hay và để anh đi bình yên. Nếu tôi không làm điều đó nguyện CHÚA phạt tôi. Nguyện CHÚA ở cùng anh như đã ở cùng cha tôi. ¹⁴ Nhưng anh hãy tỏ lòng nhân từ của CHÚA đối với tôi suốt đời tôi để tôi khỏi chết. ¹⁵ Anh cũng không được ngưng bày tỏ lòng nhân từ đối với gia đình tôi dù cho sau khi CHÚA đã tiêu diệt mọi kẻ thù[†] anh khỏi mặt đất đi nữa.” ¹⁶ Vậy Giô-na-than kết ước với Đa-vít. Ông bảo, “Nguyện CHÚA bắt kẻ thù của Đa-vít chịu trách nhiệm.”[‡]

[†] 20:15: kẻ thù Hay “dòng dõi.” [‡] 20:16: Nguyện CHÚA ... trách nhiệm Bản Hê-bơ-rơ ở đây không rõ nghĩa. Nhiều bản dịch khác nhau. Có thể dịch “Ông ta xin Chúa giúp họ thực hiện giao ước.”

17 Rồi Giô-na-than yêu cầu Đa-vít lặp lại lời hứa yêu thương mình cho anh ta nghe vì anh ta yêu Đa-vít như chính mình vậy.

18 Giô-na-than bảo Đa-vít, “Ngày mai là lễ Trăng Mới. Ghế của anh sẽ trống nên cha tôi sẽ nhận ra. 19 Vào ngày thứ ba anh hãy đi đến chỗ anh núp khi chuyện lôi thôi này bắt đầu. Hãy chờ cạnh tảng đá Ê-xên. 20 Đến ngày thứ ba tôi sẽ bắn ba mũi tên về phía tảng đá như thể tôi nhắm đích. 21 Rồi tôi sẽ sai một chú nhỏ đi tìm lại các mũi tên đó. Nếu tôi bảo nó, ‘Các mũi tên ở gần đây đó, đi lấy mang lại đây,’ thì anh sẽ có thể từ chỗ núp đi ra. Mọi việc bình yên. Tôi lấy danh CHÚA hằng sống cam đoan, không có gì nguy hiểm. 22 Nhưng nếu tôi bảo nó, ‘Kìa, các mũi tên quá khỏi chỗ đây,’ thì anh phải trốn đi vì CHÚA sai anh đi. 23 Hãy nhớ điều chúng mình bàn với nhau. CHÚA sẽ làm nhân chứng giữa anh và tôi mãi mãi.”

24 Vậy Đa-vít trốn trong ruộng. Khi Lễ Trăng Mới đến thì vua ngồi vào bàn ăn. 25 Ông vẫn ngồi chỗ cũ, gần vách. Giô-na-than ngồi đối diện ông, còn Áp-ne ngồi kế Sau-lơ, nhưng chỗ Đa-vít bỏ trống. 26 Hôm đó Sau-lơ chẳng nói chẳng rằng. Ông đoán, “Chắc có chuyện gì xảy ra cho nó rồi cho nên nó không tinh sạch.”

27 Nhưng đến hôm sau là ngày thứ hai mà chỗ Đa-vít vẫn bỏ trống cho nên Sau-lơ hỏi Giô-na-than, “Tại sao con trai Gie-xê không đến dự lễ hôm qua và hôm nay?”

²⁸ Giô-na-than trả lời, “Đa-vít van xin con cho nó đi xuống Bết-lê-hem. ²⁹ Nó năn nỉ, ‘Hãy để tôi đi vì gia đình tôi có dâng một sinh tế trong tỉnh, anh tôi dặn tôi phải có mặt ở đó. Nhưng nếu anh xem tôi là bạn thì anh làm ơn cho tôi đi thăm các anh tôi.’ Tại vậy mà nó không đến ăn cùng bàn với vua.”

³⁰ Sau-lơ liền nổi giận ùng ùng cùng Giô-na-than. Ông mắng, “Đồ khốn nạn! Tao biết mày theo phe thằng Đa-vít con Gie-xê! Mày làm nhục bản thân và làm nhục mẹ đã đẻ ra mày. ³¹ Tao nói cho mày biết, hễ thằng con trai Gie-xê còn sống thì mày đừng hòng được làm vua hay có ngôi nước gì. Hãy đi gọi và mang thằng Đa-vít đến đây cho tao. Nó phải chết!”

³² Giô-na-than hỏi lại cha mình, “Tại sao phải giết Đa-vít? Nó có làm điều gì quấy đâu?”

³³ Sau-lơ liền phóng cây giáo vào Giô-na-than, định giết anh ta. Vì thế Giô-na-than biết chắc rằng cha mình muốn giết Đa-vít. ³⁴ Giô-na-than rất tức giận liền đứng dậy bỏ bàn ăn, ngày thứ nhì trong ngày Trăng Mới mà anh không ăn. Anh bực tức vì cha mình đã sỉ nhục bạn mình.

³⁵ Sáng hôm sau Giô-na-than đi ra ruộng để gặp Đa-vít như đã hẹn trước. Anh mang theo một chú nhỏ. ³⁶ Giô-na-than bảo nó, “Hãy chạy tìm các mũi tên tao bắn đây.” Khi nó đang chạy thì Giô-na-than bắn mũi tên quá đầu đó. ³⁷ Chú nhỏ chạy đến nơi mũi tên Giô-na-than rơi xuống nhưng Giô-na-than kêu, “Mũi tên bay quá phía bên kia mày!” ³⁸ Rồi anh quát thêm, “Nhanh

lên! Chạy cho mau đi! Đứng dừng lại!” Chú nhỏ lượm mũi tên và mang về cho chủ. ³⁹ Nó chẳng biết chuyện gì cả, chỉ có Giô-na-than và Đa-vít biết thôi. ⁴⁰ Rồi Giô-na-than giao vũ khí cho chú nhỏ và dặn, “Đi về thành đi.”

⁴¹ Sau khi chú nhỏ đi rồi thì Đa-vít đi ra khỏi phía nam của tảng đá. Ông sắp mặt xuống trước mặt Giô-na-than ba lần. Rồi Đa-vít và Giô-na-than hôn nhau và òa lên khóc, nhưng Đa-vít khóc nhiều hơn.

⁴² Giô-na-than bảo Đa-vít, “Thôi anh đi bình yên. Chúng ta hứa trong danh CHÚA rằng chúng ta sẽ là bạn với nhau. Chúng ta nói, ‘CHÚA sẽ làm chứng giữa anh và tôi, và giữa các con cháu chúng ta mãi mãi.’” Rồi Đa-vít ra đi, còn Giô-na-than trở vào thành.

21

Đa-vít đi thăm A-hi-mê-léc

¹ Đa-vít đến Nóp* để thăm thầy tế lễ A-hi-mê-léc.

Khi thấy Đa-vít thì A-hi-mê-léc run sợ chạy đến hỏi, “Sao anh đi có một mình? Sao không có ai đi với anh?”

² Đa-vít đáp, “Vua sai tôi đi thi hành một nhiệm vụ đặc biệt. Vua bảo tôi, ‘Không được cho ai biết điều ta sai người làm hay điều ta dặn người làm.’ Tôi bảo các người theo tôi phải gặp tôi chỗ nào rồi. ³ Bây giờ, thầy có thức ăn gì

* **21:1:** Nóp Một thành phố gần Ra-ma nơi có nhiều thầy tế lễ cư ngụ. Xem thêm I Sam 22:19.

không? Cho tôi năm ổ bánh hay bất cứ món gì thầy có sẵn.”

⁴ Thầy tế lễ đáp cùng Đa-vít, “Tôi không có bánh thường ở đây, nhưng tôi có mấy ổ bánh thánh. Các anh có thể ăn được nếu các anh chưa gần đàn bà†.”

⁵ Đa-vít bảo, “Đã bao nhiêu ngày nay không có đàn bà nào gần chúng tôi cả. Mấy người theo tôi lúc nào cũng giữ mình‡ thánh, dù cho chúng tôi làm những việc tầm thường đi nữa. Và nếu việc thánh thì chúng tôi lại càng giữ mình cho thánh nữa§.”

⁶ Vậy thầy tế lễ lấy bánh thánh trước mặt Thượng Đế đưa cho Đa-vít vì không có bánh nào khác. Mỗi ngày có bánh mới nóng thay bánh thánh.

⁷ Một trong các tôi tớ Sau-lơ tình cờ có mặt ở đó hôm ấy. Nó bị giữ lại trước mặt CHÚA.* Đó là Đô-E người Ê-đôm, làm trưởng toán chăn chiên† cho Sau-lơ.

⁸ Đa-vít hỏi A-hi-mê-léc, “Ở đây thầy có cây giáo hay gươm nào không? Việc vua giao quan

† 21:4: Các anh ... đàn bà Nghĩa là nếu họ đã gần đàn bà thì họ bị xem như không tinh sạch và không thể ăn bánh đã được hóa thánh khi dâng lên cho Thượng Đế. Xem thêm Lê-vi 7:21; 15:1-33.

‡ 21:5: mình Nguyên văn, “bình” hay “vũ khí.” § 21:5: Và nếu ... thánh nữa Xin xem II Sam 11:11 và các qui tắc trong Phục 23:9-14. * 21:7: Nó bị giữ ... CHÚA Đây có thể là Đô-E có mặt ở đó để thi hành một lời hứa đặc biệt với Thượng Đế hay vì lý do tôn giáo nào khác. Cũng có thể anh ta bị giữ tại đó vì phạm pháp chẳng hạn như vô tình giết người. † 21:7: chăn chiên Hay “sứ giả.”

trọng lắm cho nên tôi vội đi mà không mang gươm hay vũ khí gì theo cả.”

⁹ Thầy tế lễ đáp, “Ở đây có cây giáo của Gô-li-át người Phi-li-tin mà anh giết trong thung lũng Ê-la. Nó quấn trong bao vải để đằng sau cái áo ngắn thánh. Nếu anh cần thì lấy đi. Ở đây không có cây gươm nào ngoài cái đó.”

Đa-vít bảo, “Không có cái giáo nào hơn cái đó nên thầy cho tôi lấy cái giáo đó đi.”

Đa-vít đi đến Gát

¹⁰ Ngày đó Đa-vít chạy trốn khỏi Sau-lơ đến A-kích, vua của Gát. ¹¹ Nhưng các tôi tớ A-kích bảo vua rằng, “Đây là Đa-vít, vua Ít-ra-en. Ông ta là người mà dân chúng nhảy múa và hát,

‘Sau-lơ giết hằng ngàn quân thù,
còn Đa-vít giết hàng vạn.’ ”

¹² Đa-vít để ý nghe những lời đó và rất sợ A-kích, vua của Gát. ¹³ Nên ông giả vờ khùng điên trước mặt A-kích và các tôi tớ vua. Trong khi ở với A-kích, Đa-vít làm bộ điên, ông cào các cửa thành và để nước miếng nhều xuống râu.

¹⁴ A-kích bảo các tôi tớ, “Xem anh chàng này kìa! Nó điên! Sao bay mang nó đến cho tao làm gì? ¹⁵ Tao có đủ thằng điên rồi. Tao đâu cần bay đem một thằng điên nữa làm trò trước mắt tao! Không được cho nó vào nhà tao!”

22

Đa-vít ở A-đư-lam và Mích-ba

¹ Đa-vít rời Gát và trốn đến hang* A-đư-lam. Khi các anh và thân nhân nghe ông ở đó thì đi xuống thăm. ² Những ai gặp lỗi thôi, nợ nần, hay bất mãn đều tụ tập quanh Đa-vít. Ông trở thành lãnh tụ của họ. Có khoảng bốn trăm người theo ông.

³ Từ đó Đa-vít đi đến Mích-ba trong đất Mô-áp và nói chuyện với vua Mô-áp. Ông nói, “Xin cho cha và mẹ tôi đến ở với vua cho tới khi tôi biết Thượng Đế định thế nào cho tôi.” ⁴ Vậy ông để cha mẹ mình ở đó với vua Mô-áp trong suốt thời gian ông lẩn trốn trong mật khu.

⁵ Nhưng nhà tiên tri Gát bảo Đa-vít, “Đừng trốn trong mật khu. Hãy đi đến đất Giu-đa.” Vậy Đa-vít rời đó đi đến rừng Hê-rết.

Sau-lơ tàn sát gia đình A-hi-mê-léc

⁶ Sau-lơ nghe có người thấy Đa-vít và những kẻ theo ông. Sau-lơ đang ngồi dưới gốc me trên đồi Ghi-bê-a. Các sĩ quan đứng quanh ông. Sau-lơ đang cầm một cây giáo trong tay. ⁷ Sau-lơ bảo họ, “Mấy anh Bên-gia-min nghe đây! Mấy anh có tin rằng con trai Gie-xê sẽ cho mấy anh đồng ruộng và vườn nho không? Liệu Đa-vít có cử mấy anh chỉ huy hàng ngàn và hàng trăm không?” ⁸ Mấy anh lập mưu phản ta! Không ai mách với ta khi con trai ta kết ước với con trai Gie-xê cả! Không ai đếm xỉa gì đến ta! Không ai báo cho ta biết

* 22:1: hang Hay “mật khu.”

rằng con ta đã khuyến khích tôi tớ ta đang phục kích ta bây giờ đây!”

⁹ Đô-E người Ê-đôm đang đứng đó với các sĩ quan của Sau-lơ. Hắn nói, “Tôi trông thấy con trai Gie-xê đi đến thăm A-hi-mê-léc, con của A-hi-túp ở Nóp. ¹⁰ A-hi-mê-léc cầu nguyện CHÚA cho Đa-vít, cung cấp thức ăn cho ông ta và cho luôn cây gươm của Gô-li-át người Phi-li-tin.”

¹¹ Vua liền cho triệu thầy tế lễ A-hi-mê-léc con của A-hi-túp và tất cả các thân nhân của A-hi-mê-léc đang làm thầy tế lễ ở Nóp. Tất cả đều đến trình diện vua. ¹² Sau-lơ bảo A-hi-mê-léc, “Con trai A-hi-túp nghe đây.”

A-hi-mê-léc thưa, “Dạ thưa Ngài.”

¹³ Sau-lơ nói, “Tại sao người và con trai Gie-xê toa rập chống lại ta? Người cấp cho nó bánh mì và cây gươm! Người lại còn cầu hỏi Thượng Đế cho nó để nó phản nghịch ta. Bây giờ nó đang chờ cơ hội tấn công ta!”

¹⁴ A-hi-mê-léc đáp, “Vua không có tôi tớ nào trung kiên bằng Đa-vít, con rể vua và chỉ huy toán cận vệ vua. Ai trong nhà của vua cũng kính nể người. ¹⁵ Đâu có phải đó là lần đầu tiên tôi cầu nguyện Thượng Đế cho Đa-vít. Xin đừng đổ lỗi cho tôi hay thân nhân tôi. Vì tôi, kể tôi tớ vua, hoàn toàn không biết chuyện gì cả.”

¹⁶ Nhưng vua bảo, “A-hi-mê-léc, người và tất cả thân nhân người phải chết!” ¹⁷ Rồi ông ra lệnh cho các lính cận vệ đang đứng bên mình. “Hãy giết các thầy tế lễ của CHÚA đi vì chúng

theo phe Đa-vít. Chúng biết nó đang chạy trốn mà không báo cáo với ta.”

Nhưng các sĩ quan của vua không dám giết các thầy tế lễ của CHÚA. ¹⁸ Vua liền ra lệnh cho Đô-E, “Đến giết các thầy tế lễ đi.” Đô-E liền giết các thầy tế lễ. Ngày đó nó giết tám mươi lăm người mặc áo ngắn thánh† bằng vải gai. ¹⁹ Sau-lơ cũng giết dân thành Nóp tức thành của các thầy tế lễ. Vua dùng gươm giết đàn ông, đàn bà, con trẻ, hài nhi, súc vật, lừa, và chiên.

²⁰ Nhưng A-bia-tha, một con trai của A-hi-mê-léc, cháu A-hi-túp, trốn thoát và nhập bọn với Đa-vít. ²¹ Ông thuật cho Đa-vít hay rằng Sau-lơ đã giết các thầy tế lễ của CHÚA. ²² Đa-vít nói với ông, “Đô-E, người Ê-đôm có mặt ở Nóp hôm đó. Ta biết thế nào nó cũng mách lại với Sau-lơ cho nên ta chịu trách nhiệm về cái chết của toàn thể gia đình cha ngươi. ²³ Hãy ở đây với ta, đừng sợ. Kẻ muốn giết ngươi cũng muốn giết ta nữa. Ở với ta sẽ bình yên vô sự.”

23

Đa-vít giải cứu dân Kê-i-la

¹ Có người báo cáo với Đa-vít, “Kìa, người Phi-li-tin đang đánh Kê-i-la và cướp thóc gạo nơi sân đập lúa.”

² Đa-vít cầu hỏi CHÚA, “Tôi có nên đi đánh các người Phi-li-tin này không?”

† 22:18: người mặc áo ngắn thánh Nguyên văn, “người mang ê-phốt” tức thầy tế lễ.

CHÚA trả lời, “Hãy đi, tấn công chúng nó và giải cứu Kê-i-la.”

³ Nhưng các người đi theo Đa-vít e dè, “Chúng ta đang ở tại Giu-đa đây mà còn lo sợ hống gì đi xuống Kê-i-la để đánh quân Phi-li-tin.”

⁴ Đa-vít lại cầu hỏi CHÚA lần nữa và CHÚA trả lời, “Hãy đi xuống Kê-i-la. Ta sẽ giúp người đánh bại quân Phi-li-tin.” ⁵ Vậy Đa-vít và những người đi theo xuống Kê-i-la đánh người Phi-li-tin, cướp gia súc chúng nó. Đa-vít giết rất nhiều người Phi-li-tin và giải cứu dân Kê-i-la. ⁶ Lúc đó A-bia-tha, con trai A-hi-mê-léc có mang áo thánh ngăn theo* khi ông đến gặp Đa-vít ở Kê-i-la.

Sau-lơ sẵn đuổi Đa-vít

⁷ Có người mách với Sau-lơ là Đa-vít đang ở Kê-i-la. Sau-lơ bảo, “Thượng Đế đã trao nó vào tay ta rồi! Nó đã tự rơi vào bẫy vì nó đã vào trong thành có cổng cài then.” ⁸ Sau-lơ tập hợp quân sĩ lại chuẩn bị ra trận, sẵn sàng đi xuống Kê-i-la tấn công Đa-vít và những người đi theo.

⁹ Đa-vít hay tin Sau-lơ lập mưu chống mình nên ông bảo thầy tế lễ A-bia-tha, “Hãy mang cái áo ngăn thánh lại đây.”

¹⁰ Đa-vít cầu nguyện, “Lạy CHÚA là Thượng Đế của Ít-ra-en, con nghe rằng tại con mà Sau-lơ dự định xuống Kê-i-la để tiêu diệt thành đó. ¹¹ Các lãnh tụ Kê-i-la có trao con cho Sau-lơ không? Sau-lơ có xuống Kê-i-la theo như điều con nghe

* **23:6:** Lúc đó A-bia-tha ... theo Nghĩa là A-bia-tha có thể ra mắt Thượng Đế thay cho Đa-vít và cầu hỏi ý Ngài.

không? Lạy CHÚA, Thượng Đế của Ít-ra-en, xin cho con, kể tôi tớ Ngài biết!”

CHÚA trả lời, “Sau-lơ sẽ xuống.”

¹² Đa-vít lại hỏi lần nữa, “Các lãnh tụ Kê-i-la có trao con và các người đi theo vào tay Sau-lơ không?”

CHÚA trả lời, “Họ sẽ trao.”

¹³ Vậy Đa-vít và sáu trăm quân đi theo rời Kê-i-la và di động từ chỗ này sang chỗ kia. Khi Sau-lơ nghe tin Đa-vít đã trốn khỏi Kê-i-la thì không xuống đó nữa.

¹⁴ Đa-vít ở trong các mật khu nơi sa mạc và trong các đồi núi của sa mạc Xíp. Ngày nào Sau-lơ cũng lùng kiếm Đa-vít nhưng CHÚA không trao Đa-vít vào tay người.

¹⁵ Trong khi Đa-vít đang ở Hô-rết trong sa mạc Xíp thì nghe Sau-lơ đang tìm đến giết mình.

¹⁶ Nhưng Giô-na-than, con Sau-lơ đi đến Hô-rết gặp Đa-vít để củng cố đức tin của Đa-vít nơi Thượng Đế. ¹⁷ Giô-na-than bảo Đa-vít, “Đừng sợ vì cha tôi sẽ không đụng đến anh được. Anh sẽ làm vua Ít-ra-en, còn tôi sẽ phụ tá cho anh. Sau-lơ, cha tôi cũng biết điều này.”

¹⁸ Hai người lập ước với nhau trước mặt CHÚA. Rồi Giô-na-than trở về nhà, còn Đa-vít ở lại Hô-rết.

Dân chúng Xíp báo cáo với Sau-lơ về Đa-vít

¹⁹ Dân chúng Xíp đến Ghi-bê-a báo cáo với Sau-lơ, “Đa-vít đang trú ẩn trong xứ chúng tôi. Hãy

đang ở trong mật khu tại Hô-rết, trên đồi Ha-ki-la, phía nam Giê-si-môn. ²⁰ Bây giờ, thưa vua, vua muốn xuống lúc nào cũng được. Chúng tôi có nhiệm vụ giải Đa-vít cho vua.”

²¹ Sau-lơ đáp, “Cầu CHÚA ban phước cho các người vì đã giúp đỡ ta. ²² Hãy đi tìm thêm tung tích của hắn. Tìm xem hắn đang ở đâu, có ai thấy hắn ở đó không. Ta nghe hắn rất quỷ quyệt. ²³ Tìm xem mật khu hắn trú ẩn rồi về báo cho ta biết. Ta sẽ đi xuống với các người. Nếu Đa-vít ở trong vùng đó ta sẽ lùng hắn giữa các gia đình trong miền Giu-đa.”

²⁴ Vậy họ trở về Xíp trước Sau-lơ.

Lúc đó Đa-vít và các thuộc hạ đang ở trong sa mạc Ma-ôn thuộc vùng sa mạc phía nam Giê-si-môn. ²⁵ Sau-lơ và các người đi theo ông tìm Đa-vít nhưng Đa-vít nghe được liền đi đến một tảng đá và ở trong sa mạc Ma-ôn. Khi Sau-lơ nghe vậy liền theo chân Đa-vít vào sa mạc Ma-ôn.

²⁶ Sau-lơ đang đi bên sườn núi này, còn Đa-vít và những kẻ theo ông đi bên sườn núi kia. Họ vội vàng chạy trốn khỏi Sau-lơ vì Sau-lơ và những thuộc hạ đang đuổi sát theo họ.

²⁷ Nhưng một sứ giả đến báo với Sau-lơ rằng, “Hãy về ngay vì quân Phi-li-tin đang tấn công xứ ta!”

²⁸ Vậy Sau-lơ không đuổi theo Đa-vít nữa và trở về đối đầu với quân Phi-li-tin. Vì thế mà người ta

gọi chỗ đó là Tảng Đá Trơn Trợt†. 29 Đa-vít cũng rời sa mạc Ma-ôn về ở trong mật khu Ên-gê-đi.

24

Đa-vít làm xấu mặt Sau-lơ

1 Sau khi Sau-lơ đuổi theo dân Phi-li-tin và trở về thì có người báo, “Đa-vít đang ở trong sa mạc Ên-gê-đi.”

2 Nên Sau-lơ mang theo ba ngàn quân chọn lọc từ trong cả Ít-ra-en và bắt đầu truy lùng Đa-vít và những kẻ thuộc hạ gần các tảng đá của Dê Rừng. 3 Sau-lơ đến chỗ các chuồng chiên bên vệ đường. Ở đó có một cái hang nên Sau-lơ vào đó đi tiêu. Lúc đó Đa-vít và những người theo ông núp ở tận cùng hang. 4 Những người theo Đa-vít bảo, “Đây là ngày CHÚA phán, ‘Ta sẽ trao kẻ thù vào tay ngươi. Cho nên ông muốn ra tay như thế nào với ông ta cũng được.’ ”

Đa-vít bò đến gần Sau-lơ và lặng lẽ cắt một vạt áo của Sau-lơ. 5 Sau đó Đa-vít hối hận vì đã cắt vạt áo Sau-lơ. 6 Ông bảo những người theo mình, “Nguyện CHÚA giữ ta không làm chuyện như thế cho chủ ta! Sau-lơ là vua được CHÚA bổ nhiệm*. Ta không nên làm gì hại người, vì người là vua do CHÚA bổ nhiệm!” 7 Đa-vít quở mắng họ, không cho họ tấn công Sau-lơ.

† 23:28: Tảng Đá Trơn Trợt Hay “Sê-la Ha-ma-lê-cốt.” * 24:6: vua được CHÚA bổ nhiệm Nguyên văn, “Đấng chịu xúc dầu.” Xem thêm câu 10.

Sau đó Sau-lơ ra khỏi hang và tiếp tục đi. ⁸ Rồi Đa-vít ra khỏi hang, kêu lớn cùng Sau-lơ, “Chủ tôi và vua tôi ơi!”

Sau-lơ quay lại thì Đa-vít cúi sấp mặt xuống đất. ⁹ Ông thưa với Sau-lơ, “Sao vua nghe người ta bảo, ‘Đa-vít muốn hại vua’? ¹⁰ Hôm nay vua đã thấy tận mắt. CHÚA đặt vua vào tay tôi khi vua đang ở trong hang. Có người xúi tôi giết vua nhưng tôi không làm. Tôi bảo, ‘Ta không thể làm hại chủ ta là vua được CHÚA bổ nhiệm.’ ¹¹ Cha ơi, xin hãy nhìn vạt áo này trong tay con! Con cắt một miếng trong vạt áo của cha nhưng con không giết cha. Bây giờ xin cha hiểu cho rằng con không có âm mưu xấu nào hại cha. Con không có làm gì quấy đối với cha nhưng cha lại đi lòng con để giết. ¹² Nguyên CHÚA phân xử giữa chúng ta, và nguyên Ngài phạt cha về điều quấy cha làm cho con! Nhưng con đã không làm gì quấy đối với cha. ¹³ Có câu tục ngữ nói, ‘Người ác mới làm ác.’ Nhưng con đâu có hại cha. ¹⁴ Vua dân Ít-ra-en nghịch lại ai? Vua đuổi theo ai? Vua rượt theo con chó chết, một con bọ chết. ¹⁵ Nguyên CHÚA phân xử giữa cha và con. Nguyên Ngài bênh vực con và chứng tỏ là con phải. Nguyên Ngài giải cứu con khỏi tay cha!”

¹⁶ Khi Đa-vít nói như thế xong thì Sau-lơ hỏi, “Đó có phải tiếng Đa-vít không con?” Rồi ông òa khóc. ¹⁷ Ông nói, “Con tốt hơn cha. Con đã tỏ lòng nhân từ đối với cha, nhưng cha tìm cách hại con. ¹⁸ Con cho cha biết những điều tốt con làm. CHÚA đã trao cha vào tay con nhưng con không

giết cha. ¹⁹ Nếu ai gặp kẻ thù mình mà lại để nó đi bình yên sao? Nguyên CHÚA ban thưởng về điều tốt con làm cho cha hôm nay. ²⁰ Vì thế cha biết chắc con sẽ lên ngôi vua, và cai trị trên Ít-ra-en. ²¹ Bây giờ xin con hãy thề trong danh CHÚA rằng con sẽ không diệt con cháu cha và sẽ không xóa danh cha ra khỏi gia đình cha.”

²² Vậy Đa-vít cam kết cùng Sau-lơ. Sau-lơ đi trở về nhà, còn Đa-vít và thuộc hạ đi trở về mặt khu.

25

Na-banh sỉ nhục Đa-vít

¹ Lúc đó Sa-mu-ên qua đời, toàn dân Ít-ra-en họp lại than khóc ông rồi chôn cất ông nơi quê quán ở Ra-ma.

Đa-vít di chuyển tới sa mạc Ma-ôn*. ² Có một người rất giàu ở Ma-ôn nhưng có đất đai ở Cạt-mên. Người có ba ngàn chiên và một ngàn dê. Người đang hớt lông chiên ở Cạt-mên. ³ Người tên là Na-banh† thuộc dòng dõi Ca-lép. Vợ tên là A-bi-ga-in. Nàng rất xinh đẹp và khôn ngoan, nhưng Na-banh thì hung ác.

⁴ Trong khi Đa-vít đang ở trong sa mạc thì nghe Na-banh đang hớt lông chiên. ⁵ Nên ông sai năm thanh niên bảo, “Hãy đi xuống gặp Na-banh ở Cạt-mên, nhân danh ta chào thăm người, ⁶ và nói, ‘Chúc ông và gia đình cùng những ai

* **25:1:** Ma-ôn Từ ngữ này dựa theo bản cổ Hi-lạp. Bản tiêu chuẩn Hê-bơ-rơ dùng chữ “Pha-ran.” † **25:3:** Na-banh Nghĩa là “điên” hay “dại dột.”

thuộc về ông được mạnh khoẻ. ⁷ Tôi nghe ông đang hốt lông chiên. Khi các kẻ chăn chiên của ông ở với chúng tôi, chúng tôi không làm gì hại họ cả. Trong suốt thời gian các kẻ chăn chiên ông ở Cạt-mên, họ không bị mất vật gì. ⁸ Ông hãy hỏi họ, họ sẽ cho ông biết. Chúng tôi đến với ông khi họ đang vui vẻ cho nên xin ông hãy nhân từ đối với các bạn trẻ của tôi. Xin ông cấp cho họ và cho bạn[‡] ông là Đa-vít những gì ông có sẵn.' ”

⁹ Các người của Đa-vít đến chuyển lời của Đa-vít cho Na-banh nhưng Na-banh sỉ nhục họ.

¹⁰ Anh ta đáp, “Đa-vít là ai? Thằng con trai của Gie-xê là người nào? Ôi chào, bọn nô lệ trốn khỏi chủ đông như thế à? ¹¹ Ta có bánh và nước, ta có thịt thú mà ta giết để cho các tôi tớ hốt lông chiên ta ăn. Nhưng đừng mong ta cấp thức ăn cho lũ mà ta không hề quen biết.”

¹² Những người của Đa-vít đi về thuật lại cho ông nghe lời Na-banh nói. ¹³ Đa-vít liền ra lệnh, “Các người hãy đeo gươm vào!” Vậy họ đeo gươm vào, Đa-vít cũng làm như vậy. Khoảng bốn trăm người đi với Đa-vít, nhưng hai trăm người ở lại coi kho lương thực.

¹⁴ Một trong các tôi tớ Na-banh chạy đến thuật cho A-bi-ga-in hay, “Đa-vít sai người từ sa mạc đến chào ông chủ nhưng Na-banh sỉ nhục họ.

¹⁵ Mấy người đó rất tốt với chúng tôi. Họ không hề làm gì hại chúng tôi cả. Trong suốt thời gian ở ngoài đồng với họ, chúng tôi không bị mất

‡ 25:8: bạn Nguyên văn, “con.”

cấp vật gì. ¹⁶ Ngày và đêm họ bảo vệ chúng tôi. Họ như bức tường bao quanh chúng tôi trong khi chúng tôi ở cùng họ và chăm sóc bầy chiên. ¹⁷ Vậy bà suy tính đi rồi tùy cách mà hành động. Nếu không ông chủ và gia đình sẽ gặp tai biến đó. Na-banh là người quá độc ác, không ai nói chuyện được.”

¹⁸ A-bi-ga-in liền vội vàng lấy hai trăm ổ bánh, hai bầu da rượu đầy, năm con chiên đã nấu chín, một thùng^S lúa rang, một trăm bánh trái nhỏ, và hai trăm bánh trái vả chất lên lưng lừa. ¹⁹ Rồi bà bảo các tôi tớ, “Các người đi trước đi, ta theo sau.” Nhưng bà không nói gì với chồng cả.

²⁰ A-bi-ga-in cỡi lừa đi xuống mật khu trong núi. Tình cờ bà gặp Đa-vít và những người theo ông ra đón.

²¹ Đa-vít mới vừa nói, “Thật vô ích! Ta đã trông chừng tài sản của Na-banh trong sa mạc để không con chiên nào bị lạc. Ta đối tốt với hũn mà bây giờ hũn lấy oán trả ơn. ²² Nguyễn Thượng Đế phạt kẻ thù ta nặng hơn nữa nếu sáng mai mà ta còn để một người đàn ông nào trong nhà Na-banh sống sót.”*

²³ Khi A-bi-ga-in thấy Đa-vít, bà vội vàng leo xuống lừa, cúi mặt xuống đất trước mặt ông. ²⁴ Bà quì nơi chân Đa-vít van xin, “Thưa ông, tôi xin nhận trách nhiệm việc này! Xin để tôi giải thích cho ông. Xin ông nghe tôi. ²⁵ Thưa ông,

§ 25:18: thùng Nguyên văn, “5 sê-a” (khoảng 37 lít). * **25:22:** Nguyễn Thượng Đế ... sống sót Đây là một lời thề hay lời nguyện rủa.

xin đừng để tâm đến người không ra gì là Nabanh đó. Tính tình hẳn giống tên của hẳn. Tên hẳn là ‘điên,’ và đúng hẳn là thằng điên. Nhưng tôi, kể tôi tớ ông không thấy những người ông sai đến. ²⁶ CHÚA đã cản không cho ông giết hay trừng phạt ai. Cho nên tôi chỉ trong danh CHÚA và danh ông mà đoán chắc rằng những kẻ thù của ông và những kẻ muốn làm hại ông đều sẽ giống như Na-banh! ²⁷ Tôi có mang theo quà biếu ông và những người theo ông. ²⁸ Xin tha lỗi cho tôi. CHÚA chắc chắn sẽ khiến cho gia đình ông có nhiều vua, vì ông đã đánh trận cho Ngài và trong ông không có điều ác nào. ²⁹ Dù có người rượt đuổi theo ông nhưng CHÚA là Thượng Đế của ông sẽ bảo vệ ông. Ngài sẽ ném mạng sống kẻ thù ông như người ta bắn viên đá từ cái nà. ³⁰ CHÚA sẽ giữ mọi lời hứa về những điều tốt đẹp cho ông. Ngài sẽ đặt ông làm lãnh tụ trên Ít-ra-en. ³¹ Rồi ông sẽ không cảm thấy áy náy hay băn khoăn vì chính tay mình đã giết người vô tội và trừng phạt họ. Xin ông nhớ đến tôi khi CHÚA ban thành công cho ông.”

³² Đa-vít bảo A-bi-ga-in, “Chúc tụng CHÚA, Thượng Đế của Ít-ra-en, đã đưa chị đến gặp tôi hôm nay. ³³ Nguyện chị được phước nhờ sự khôn ngoan của chị. Hôm nay, chị đã cản không cho tôi giết người vô tội để trả thù. ³⁴ Thật như CHÚA, là Thượng Đế của Ít-ra-en hằng sống, Ngài đã cản không cho tôi làm hại chị. Nếu mà chị không vội đến gặp tôi thì chắc chắn không

ai trong nhà Na-banh còn sống đến sáng hôm sau.”

³⁵ Rồi Đa-vít nhận lễ vật của A-bi-ga-in. Ông bảo bà, “Thôi chị về bình yên. Tôi đã nghe lời của chị và sẽ làm theo điều chị yêu cầu.”

Na-banh chết

³⁶ Khi A-bi-ga-in trở về gặp Na-banh thì hắn đang ở trong nhà, ăn uống như ông hoàng. Hắn đang say mềm. Cho nên A-bi-ga-in không nói gì với hắn cả cho đến sáng hôm sau. ³⁷ Sáng hôm sau khi tỉnh rượu rồi, vợ hắn mới thuật lại hết mọi sự. Hắn đứng tim, người hóa tro như đá. ³⁸ Khoảng mười ngày sau CHÚA đánh Na-banh và hắn chết.

³⁹ Khi Đa-vít nghe tin Na-banh chết, ông nói, “Đáng chúc tụng CHÚA! Na-banh sỉ nhục ta, nhưng CHÚA nâng đỡ ta! Ngài cản không cho ta làm quấy. CHÚA đã phạt Na-banh về điều quấy hắn làm.”

Rồi Đa-vít cho người nhắn hỏi A-bi-ga-in làm vợ mình. ⁴⁰ Các tôi tớ ông đến Cạt-mên nói với A-bi-ga-in, “Đa-vít sai chúng tôi đến ngỏ ý muốn bà về làm vợ ông ta.”

⁴¹ A-bi-ga-in sắp mặt xuống đất nói, “Tôi là kẻ tôi tớ các anh. Tôi sẵn sàng phục vụ các anh và rửa chân cho các tôi tớ của chủ tôi.”

⁴² A-bi-ga-in vội vàng leo lên lưng lừa đi theo các người mà Đa-vít sai đến, có năm đứa gái đi theo. Rồi bà làm vợ Đa-vít. ⁴³ Đa-vít cũng lấy A-hi-nô-am ở Ghít-rê-ên. Cả hai người đều làm vợ Đa-vít. ⁴⁴ Mi-canh, con gái Sau-lơ cũng là vợ

Đa-vít nhưng Sau-lơ đã gả nàng cho Ba-tiên, con trai La-ít, người gốc Ga-lim.

26

Đa-vít làm ê mặt Sau-lơ lần nữa

¹ Dân chúng Xíp đến mách với Sau-lơ ở Ghi-bê-a rằng, “Đa-vít đang trốn trong đồi Ha-ki-la, đối ngang Giê-si-môn.”

² Sau-lơ liền kéo ba ngàn quân tinh nhuệ của Ít-ra-en đi xuống sa mạc Xíp để lùng kiếm Đa-vít. ³ Sau-lơ cắm trại bên cạnh con đường trên đồi Ha-ki-la, đối ngang Giê-si-môn, nhưng Đa-vít ở trong sa mạc.

Khi nghe tin Sau-lơ truy lùng mình, ⁴ thì ông sai mấy người do thám để dò xem cho chắc rằng Sau-lơ đến Ha-ki-la chưa. ⁵ Rồi Đa-vít đi đến nơi Sau-lơ đóng quân. Ông thấy Sau-lơ và Áp-ne, con trai Nê-rơ, tư lệnh quân đội của Sau-lơ đang ngủ. Sau-lơ ngủ giữa doanh trại, chung quanh có quân sĩ.

⁶ Đa-vít hỏi A-hi-mê-léc, người Hê-tít, và A-bi-sai, con trai Xê-ru-gia, anh Giô-áp rằng, “Ai sẽ đi với tôi xuống doanh trại Sau-lơ?”

A-bi-sai đáp, “Tôi sẽ đi với ông.”

⁷ Đêm đó Đa-vít và A-bi-sai đi vào doanh trại Sau-lơ. Sau-lơ đang ngủ mê giữa trại, còn cây giáo thì cắm xuống đất gần đầu ông. Áp-ne và quân lính ngủ quanh Sau-lơ. ⁸ A-bi-sai bảo Đa-vít, “Hôm nay Thượng Đế đã trao kẻ thù vào tay ông. Hãy để tôi lấy cây giáo tôi đâm Sau-lơ

xuống đất. Chỉ cần đâm một cái thoi, không cần phải đâm lại.”

⁹ Nhưng Đa-vít bảo A-bi-sai, “Đừng giết Sau-lơ! Không ai có thể làm hại vua được CHÚA bổ nhiệm* mà không bị phạt! ¹⁰ Tôi chỉ CHÚA hằng sống mà dám chắc rằng, chính CHÚA sẽ phạt ông ta. Có thể Sau-lơ sẽ chết tự nhiên, cũng có thể ra trận rồi bỏ xác. ¹¹ Nhưng nguyện CHÚA cản tôi đừng để tôi làm hại vua được Ngài chọn! Thoi chúng ta hãy lấy cây giáo và cái bình nước gần đầu Sau-lơ rồi đi.”

¹² Vậy Đa-vít lấy cây giáo và cái bình nước gần đầu Sau-lơ rồi hai người đi. Không ai thấy, hay biết hoặc thức giấc vì CHÚA đã khiến họ ngủ mê.

¹³ Đa-vít băng qua bên kia đồi đứng trên đỉnh núi xa doanh trại Sau-lơ. Hai bên cách nhau khá xa. ¹⁴ Đa-vít gọi to cho quân sĩ và cho Áp-ne, con trai Nê-rơ, “Áp-ne ơi, anh không trả lời tôi sao?”

Áp-ne đáp, “Ai gọi vua đó? Anh là ai?”

¹⁵ Đa-vít đáp, “Anh là vĩ nhân trong Ít-ra-en phải không? Sao anh không bảo vệ chủ anh là vua? Có kẻ lén vào doanh trại định giết chủ anh, là nhà vua đó! ¹⁶ Anh kém lắm. Nhân danh CHÚA thì anh và những người theo anh đều đáng chết. Anh không canh giữ được chủ anh, là vua do CHÚA bổ nhiệm. Này, hãy tìm xem cái giáo và bình nước cạnh đầu vua đâu rồi?”

* **26:9:** vua được CHÚA bổ nhiệm Nguyên văn, “Đáng chịu xức dầu.”

17 Sau-lơ nhận ra tiếng Đa-vít. Ông hỏi, “Có phải tiếng Đa-vít đó không con?”

Đa-vít đáp, “Dạ, đó là tiếng của con, thưa chủ và vua của con.” 18 Đa-vít nói tiếp, “Sao chủ đuổi theo con chỉ vậy? Con có làm gì quấy đâu? Con có tội tình gì đâu? Con có làm điều ác nào đâu? 19 Thưa chủ và vua của con ời, xin nghe con đây. Nếu CHÚA khiến vua nổi giận cùng con thì xin Ngài nhận của lễ. Nhưng nếu điều đó do dân chúng làm thì nguyện CHÚA nguyên rửa họ! Họ đã khiến con rời bỏ miếng đất mà CHÚA đã ban cho con. Họ bảo con, ‘Hãy đi phục vụ các thần khác đi.’ 20 Bây giờ xin đừng để con chết cách xa CHÚA. Vua Ít-ra-en kéo ra đi tìm một con bọ chét, như người ta đi săn chim đa đa trong núi!”†

21 Sau-lơ liền lên tiếng, “Này, cha thật đại dột và đã phạm lỗi nặng. Đa-vít, con ời, hãy trở về. Hôm nay con đã tôn trọng mạng sống cha, cho nên cha sẽ không làm hại con. Cha quả thật ngu ngốc.”

22 Đa-vít đáp, “Cái giáo của cha đây. Cha sai một cậu trẻ nào sang bên này lấy lại đi. 23 Chính CHÚA sẽ thưởng chúng ta theo điều phải chúng ta làm và lòng trung thành chúng ta đối với Ngài. CHÚA đã trao cha vào tay con hôm nay nhưng con không muốn làm hại vua mà CHÚA

† 26:20: săn chim đa đa trong núi Người ta rượt đuổi chim đa đa cho đến khi chúng mệt mỗi rồi bắt và giết chúng. Sau-lơ cũng săn đuổi Đa-vít như vậy. Đây là một lối chơi chữ. Trong tiếng Hê-bơ-rơ chữ “đa đa” nghe như “tiếng gọi” trong câu 14.

đã bỏ nhiệm. ²⁴ Như con đã tôn trọng mạng sống cha hôm nay thế nào, nguyện CHÚA cũng sẽ tôn trọng mạng sống con và giải cứu con khỏi mọi nguy nan như thế.”

²⁵ Rồi Sau-lơ bảo Đa-vít, “Đa-vít, con ta ơi, con đáng được phước. Con sẽ làm những việc lớn và thành công.”

Rồi Đa-vít đi đường mình, còn Sau-lơ trở về nhà.

27

Đa-vít sống với dân Phi-li-tin

¹ Đa-vít nghĩ thầm, “Có ngày Sau-lơ sẽ bắt được ta. Cho nên tốt hơn ta nên thoát sang xứ Phi-li-tin. Như thế Sau-lơ sẽ không còn lòng kiếm ta trong Ít-ra-en nữa, nên ta có thể thoát khỏi tay người.”

² Vậy Đa-vít cùng sáu trăm người theo mình rời Ít-ra-en đi xuống A-kích, con Ma-ốc, vua Gát.

³ Đa-vít, những người theo cùng gia đình họ cư ngụ ở Gát với A-kích. Đa-vít mang theo hai vợ mình là A-hi-nô-am ở Ghít-rê-ên, và A-bi-ga-in ở Cạt-mên, vợ góa của Na-banh, ở Cạt-mên. ⁴ Khi Sau-lơ nghe tin Đa-vít đã bỏ chạy xuống Gát thì thôi không lòng kiếm ông nữa.

⁵ Đa-vít bảo A-kích, “Nếu vua bằng lòng về tôi thì xin vua cấp cho tôi một nơi trong các thị trấn thôn quê để tôi sinh sống. Tôi đâu có cần ở trong đế đô với vua.”

⁶ Ngày đó A-kích cấp cho Đa-vít thị trấn Xiéc-lác, cho nên từ đó về sau Xiéc-lác thuộc về các vua Giu-đa.

⁷ Đa-vít sống trong xứ Phi-li-tin một năm bốn tháng.

⁸ Đa-vít và những người đi theo cướp phá dân Ghê-su-rơ, Ghiếc-xi, và A-ma-léc. Những dân này đã sống lâu đời trong vùng đất chạy dài đến Su-rơ và Ai-cập. ⁹ Khi Đa-vít đánh chúng thì ông giết tất cả đàn ông, đàn bà, lấy chiên, bò, lừa, lạc đà, và quần áo. Rồi ông trở về cùng A-kích.

¹⁰ A-kích hỏi ông, “Hôm nay ngươi đi cướp phá nơi nào?” Rồi Đa-vít kể lại là ông đi đến miền nam Giu-đa, hay Giê-ra-miên, hoặc đất người Kê-nít.* ¹¹ Đa-vít không hề mang về Gát một người đàn ông hay đàn bà còn sống vì ông nghĩ, “Nếu ta mang người sống về, chúng nó sẽ bảo, ‘Đa-vít làm như thế này đây.’ ”

Trong suốt thời gian sống ở xứ Phi-li-tin, Đa-vít thường làm như thế. ¹² Cho nên A-kích tin Đa-vít và nghĩ bụng, “Chính nó tự làm cho mình trở thành ghê tởm đối với dân Ít-ra-en của nó, cho nên nó sẽ làm đầy tớ ta mãi mãi.”

28

Quân Phi-li-tin chuẩn bị chiến tranh

¹ Về sau quân Phi-li-tin tập hợp binh sĩ lại để đánh dân Ít-ra-en. A-kích bảo Đa-vít, “Anh nên

* **27:10:** Giu-đa, Giê-ra-miên, đất người Kê-nít Đây là những vùng thuộc Ít-ra-en. Đa-vít làm cho A-kích tưởng lầm rằng Đa-vít đi đánh dân tộc mình là người Ít-ra-en.

biết rằng anh và những người đi theo phải gia nhập hàng ngũ ta.”

² Đa-vít trả lời, “Bây giờ vua sẽ thấy tận mắt những gì tôi, kể tôi tớ vua, có thể làm!”

A-kích bảo, “Tốt, vậy ta cử ngươi làm cận vệ vĩnh viễn cho ta.”

Sau-lơ cầu bà bóng ở Ên-đô-rơ

³ Lúc ấy Sa-mu-ên đã qua đời, nên toàn dân Ít-ra-en than khóc ông. Họ chôn cất ông trong thị trấn quê nhà ông ở Ra-ma.

Sau-lơ đã trừ khử tất cả những đồng cốt và thầy bói ra khỏi xứ.

⁴ Quân Phi-li-tin tập hợp lại và đóng quân ở Su-nem. Sau-lơ cũng tập hợp tất cả người Ít-ra-en lại và đóng quân ở Ghinh-bô-a. ⁵ Khi Sau-lơ nhìn thấy đạo quân Phi-li-tin thì đâm ra sợ hãi, tìm đập thành thạch. ⁶ Ông cầu nguyện cùng CHÚA nhưng Ngài không trả lời dù qua chiêm bao, U-rim, hay qua các nhà tiên tri. ⁷ Sau-lơ liền bảo các đầy tớ, “Hãy tìm cho ta một bà đồng bóng để ta hỏi thăm về chuyện này.”

Các đầy tớ thưa, “Có một bà bóng ở Ên-đô-rơ.”*

⁸ Sau-lơ liền ăn mặc giả dạng, cùng hai cận vệ đi đến bà bóng lúc ban đêm. Sau-lơ bảo bà, “Hãy cầu một vong linh cho tôi. Triệu lên cho tôi người tôi sẽ nói tên.”

* **28:7:** Ên-đô-rơ Một thị trấn quanh vùng núi Su-nam, nơi quân Phi-li-tin đóng quân. Sau-lơ phải đi vòng quanh nơi đó để đến Ên-đô-rơ.

9 Nhưng bà ấy đáp, “Chắc ông biết điều Sau-lơ đã làm. Ông ta đã trừ khử tất cả đồng bóng và thầy bói ra khỏi xứ rồi. Bộ ông gài bẫy để giết tôi hay sao?”

10 Sau-lơ nhân danh CHÚA cam kết với người đàn bà, “Tôi hứa trong danh CHÚA là chị sẽ không gặp lời thối gì đâu.”

11 Người đàn bà hỏi, “Vậy ông muốn tôi triệu ai lên?”

Sau-lơ đáp, “Triệu Sa-mu-ên lên cho tôi.”

12 Khi nhìn thấy Sa-mu-ên thì người đàn bà rú lên. Bà ta bảo, “Sao ông gạt tôi? Ông là Sau-lơ!”

13 Vua trấn an người đàn bà, “Đừng sợ! Chị thấy gì?”

Người đàn bà đáp, “Tôi thấy một thần linh từ dưới đất† lên.”

14 Sau-lơ hỏi, “Ông ta hình dáng ra sao?”

Người đàn bà trả lời, “Ông ta là một cụ già mặc áo dài đang hiện lên.”

Lúc đó Sau-lơ biết đúng là Sa-mu-ên liền cúi mọp xuống đất. 15 Sa-mu-ên hỏi Sau-lơ, “Sao người quấy rầy ta, triệu ta lên làm gì?”

Sau-lơ đáp, “Tôi đang gặp khốn đốn. Quân Phi-li-tin đang tấn công tôi, Thượng Đế đã rời khỏi tôi. Ngài không trả lời tôi nữa dù qua các nhà tiên tri hay qua chiêm bao. Vì thế mà tôi cầu đến ông. Bây giờ xin ông cho tôi biết phải làm sao.”

16 Sa-mu-ên bảo, “CHỨA đã từ bỏ ngươi và trở nên kẻ thù ngươi. Vậy ngươi cầu hỏi ta làm gì?”

† 28:13: dưới đất Hay “âm phủ, chỗ người chết ở.”

¹⁷ Ngài thường cho ta biết trước điều Ngài sẽ làm; và hiện nay Ngài đang làm điều đó. Ngài lấy nước ra khỏi tay người và giao cho một trong những láng giềng người là Đa-vít. ¹⁸ Người đã không vâng lời CHÚA; người đã không thi hành cơn thịnh nộ của Ngài đối với dân A-ma-léc. Vì thế mà hôm nay Ngài khiến người lâm hoàn cảnh này. ¹⁹ CHÚA sẽ trao cả Ít-ra-en lẫn người vào tay dân Phi-li-tin. Ngày mai người và các con trai người sẽ ở cùng một chỗ với ta. CHÚA sẽ trao toàn thể đạo quân Ít-ra-en vào tay quân Phi-li-tin.”

²⁰ Sau khi nghe những lời Sa-mu-ên nói thì Sau-lơ hoảng sợ té nằm dài trên đất. Vua đuối sức vì cả ngày và đêm đó chưa ăn uống gì.

²¹ Khi người đàn bà đến gần Sau-lơ thì thấy ông đang kinh hoàng. Bà bảo, “Này, tôi, kẻ tôi tớ ông đã vâng lời ông. Tôi đã liều mạng làm điều ông bảo tôi. ²² Bây giờ xin nghe tôi. Mời ông ăn món gì để ông lại sức mà lên đường.”

²³ Nhưng Sau-lơ từ chối bảo rằng, “Tôi không ăn đâu.”

Tuy nhiên các đầy tớ và người đàn bà ép nài cho nên ông chịu ăn. Ông đứng lên khỏi đất và ngồi trên giường. ²⁴ Người đàn bà có một con bò con mập liền giết nó rồi lấy bột nhồi làm bánh không men. ²⁵ Bà bày thức ăn trước mặt họ, và tất cả đều ăn. Đêm đó họ đứng dậy ra đi.

29

Đa-vít trở về Xiéc-lác

¹ Dân Phi-li-tin tập hợp các quân sĩ tại A-phéc còn dân Ít-ra-en đóng quân gần suối Ghít-rê-ên.
² Các lãnh tụ Phi-li-tin đi ra theo từng toán một trăm và một ngàn người. Đa-vít và những người theo ông đi sau lưng A-kích.

³ Các viên chỉ huy của Phi-li-tin hỏi, “Bọn Hê-bơ-rơ này làm gì đây?”

A-kích giải thích, “Đây là Đa-vít, người đã phục vụ Sau-lơ, vua Ít-ra-en, nhưng nó đã ở với ta hơn một năm nay. Ta không thấy nó có điều gì xấu kể từ ngày nó bỏ Sau-lơ.”

⁴ Nhưng các vị chỉ huy Phi-li-tin nổi giận cùng A-kích và bảo, “Hãy đuổi nó về thành mà vua cấp cho nó. Nó không thể nào ra trận với chúng ta được đâu, nếu không chúng ta sẽ có một kẻ thù ngay trong doanh trại mình đó. Nó dám lập công với vua nó bằng cách giết quân ta lắm.
⁵ Chính Đa-vít này là người mà dân Ít-ra-en nhảy múa ca hát:

‘Sau-lơ giết hàng ngàn quân thù,
còn Đa-vít giết hàng vạn.’ ”

⁶ Vậy A-kích gọi Đa-vít lại bảo, “Ta lấy danh CHÚA hằng sống mà cam đoan rằng anh rất trung thành. Ta rất muốn anh phục vụ trong quân ngũ ta. Từ ngày anh đến với ta, ta không thấy anh có lỗi gì. Nhưng các lãnh tụ kia không

tin tưởng anh.* 7 Thôi anh đi về đi. Đừng làm điều gì phật ý các vua Phi-li-tin.”

8 Đa-vít hỏi, “Tôi đã làm điều gì sai quấy? Từ ngày tôi đến với vua tới nay vua có thấy tôi làm điều gian ác nào không? Sao tôi không thể đi đánh quân thù của vua và chúa tôi?”

9 A-kích đáp, “Ta biết anh là người tốt như thiên sứ từ Thượng Đế vậy. Tuy nhiên các vị chỉ huy Phi-li-tin bàn nhau, ‘Đừng cho Đa-vít ra trận.’ 10 Thôi sáng sớm mai anh và các đầy tớ của chủ anh hãy ra đi. Vừa rạng đông thì thức dậy lên đường.”

11 Vậy sáng sớm hôm sau Đa-vít và những người theo ông thức dậy và trở về xứ Phi-li-tin. Còn quân Phi-li-tin tiến lên Ghít-rê-ên.

30

Đa-vít tranh chiến với dân A-ma-léc

1 Đến ngày thứ ba khi Đa-vít và những người đi theo về đến Xiếc-lác thì thấy quân A-ma-léc đã cướp phá vùng miền nam Giu-đa và Xiếc-lác, tấn công Xiếc-lác và đốt phá thành đó. 2 Chúng bắt đàn bà và tất cả dân cư, già trẻ, nhưng chưa giết ai cả. Chúng chỉ bắt họ mang đi thôi.

3 Khi Đa-vít và những người đi theo về đến Xiếc-lác thì thấy thành đã bị đốt, còn vợ, con trai con gái đều bị bắt làm tù binh. 4 Đa-vít cùng toàn

* 29:6: các lãnh tụ kia không tin tưởng anh Câu này lấy trong bản tiêu chuẩn Hê-bơ-rơ. Bản cổ Hi-lạp ghi rằng những lãnh tụ Phi-li-tin hài lòng về Đa-vít, chỉ có những viên chỉ huy quân đội là e ngại ông ta thôi.

quân khóc lóc thảm thiết cho đến khi không còn sức khóc nữa. ⁵ Hai vợ của Đa-vít cũng bị bắt đi là A-hi-nô-am ở Ghít-rê-ên và A-bi-ga-in, vợ góa của Na-banh, ở Cạt-mên.

⁶ Những người trong quân ngũ Đa-vít đòi ném đá giết ông khiến ông càng thêm lo buồn. Ai cũng đau buồn và tức giận vì con cái mình đã bị bắt nhưng Đa-vít tìm được sức mạnh trong CHÚA là Thượng Đế mình. ⁷ Đa-vít bảo thầy tế lễ A-bia-tha, “Hãy mang cái áo ngắn thánh lại đây.”

⁸ Đa-vít cầu hỏi CHÚA, “Tôi có nên đuổi theo những người đã cướp vợ con chúng tôi không? Tôi có đuổi kịp họ không?”

CHÚA trả lời, “Hãy đuổi theo. Người chắc chắn sẽ đuổi kịp chúng và sẽ giải thoát gia đình các người.”

Đa-vít tìm được một tên nô lệ Ai-cập

⁹ Đa-vít và sáu trăm người đi với mình đến hồ Bê-xo thì có một số người ở lại. ¹⁰ Đa-vít và bốn trăm người còn lại tiếp tục rượt đuổi. Hai trăm người kia ở lại vì họ quá mệt không băng qua hồ nổi.

¹¹ Họ bắt gặp một người Ai-cập trong ruộng mang về cho Đa-vít. Họ cho người Ai-cập đó thức ăn và nước uống. ¹² Họ cho anh ta một miếng bánh trái vụn và hai chùm nho khô. Anh thấy khỏe lại vì đã ba ngày đêm rồi anh chưa ăn uống gì cả.

¹³ Đa-vít hỏi anh, “Chủ anh là ai? Anh ở đâu đến?”

Anh đáp, “Tôi là người Ai-cập, làm nô lệ cho một người A-ma-léc. Cách đây ba ngày chủ tôi bỏ tôi vì tôi bị đau. ¹⁴ Chúng tôi cướp phá vùng miền nam Kê-rê-thít*, đất Giu-đa, và vùng miền nam của Ca-lép. Chúng tôi cũng thiêu hủy Xiéc-lác.”

¹⁵ Đa-vít hỏi anh ta, “Anh có thể dẫn tôi đến những người đã bắt gia đình chúng tôi không?”

Anh ta đáp, “Được, nếu các ông hứa trước mặt Thượng Đế rằng sẽ không giết tôi hay trả tôi về cho chủ tôi. Như thế tôi sẽ dẫn các ông đến với họ.”

Đa-vít đánh bại quân A-ma-léc

¹⁶ Vậy người Ai-cập dẫn Đa-vít đến với người A-ma-léc. Chúng đang nằm la liệt trên đất, ăn uống say sưa và reo mừng bằng những của cướp được trong đất Phi-li-tin và đất Giu-đa. ¹⁷ Đa-vít đánh chúng từ lúc mặt trời lặn cho đến chiều tối hôm sau. Không ai thoát được, ngoại trừ bốn trăm thanh niên cỡi lạc đà chạy trốn.

¹⁸ Đa-vít lấy lại được hai vợ của mình và tất cả những gì dân A-ma-léc đã lấy. ¹⁹ Không mất mát món gì. Đa-vít mang về đủ cả, trẻ già, con trai, con gái. Ông cũng thu về những của báu và mọi thứ mà quân A-ma-léc cướp đoạt. ²⁰ Đa-vít cũng lấy lại tất cả chiên, bò. Những người theo Đa-vít cho các con thú đó đi trước và bảo, “Đây là chiến lợi phẩm của Đa-vít.”

* **30:14:** Kê-rê-thít Hay “người Cơ-rét.” Đây là một trong nhóm người Phi-li-tin. Một số binh sĩ thiện chiến của Đa-vít là người Kê-rê-thít.

²¹ Rồi Đa-vít đến chỗ hai trăm người quá mệt mỏi không theo ông được nên ở lại hố Bê-xo. Họ ra đón Đa-vít và những người theo ông. Khi họ đến gần thì Đa-vít chào hỏi họ là những người ở lại hố. ²² Nhưng những người xấu tính và hay gây chuyện trong số những người đi theo Đa-vít bảo, “Vì hai trăm người này không đi với chúng ta, cho nên đừng cho họ món gì chúng ta cướp được. Chỉ cho họ mỗi người nhận lại vợ con mình rồi đi.”

²³ Nhưng Đa-vít bảo, “Không được, anh em! Đừng làm như thế qua những điều CHÚA đã ban cho chúng ta. Ngài đã gìn giữ chúng ta và trao vào tay chúng ta các kẻ thù đã tấn công chúng ta. ²⁴ Ai mà nghe anh em được? Phần người ở lại giữ kho cũng phải bằng phần kẻ ra trận. Tất cả chia đồng đều hết.” ²⁵ Đa-vít ra lệnh và lập điều đó thành qui tắc trong Ít-ra-en, tục lệ này vẫn còn áp dụng cho đến ngày nay.

²⁶ Sau khi Đa-vít đến Xiếc-lác, ông gửi mấy món trong số những món đồ ông cướp được từ dân A-ma-léc cho các bạn hữu là các lãnh tụ Giu-đa. Ông bảo, “Đây là quà cho các anh lấy trong của cải chúng tôi cướp được từ kẻ thù của CHÚA.”

²⁷ Đa-vít cũng gửi quà biếu các lãnh tụ ở Bê-tên, Ra-mốt trong vùng miền nam Giu-đa, Giát-tia, ²⁸ A-rô-e, Xíp-mốt, Ết-tê-moa, ²⁹ Ra-canh, các thành của dân Giê-ra-mên và dân Kê-nít. ³⁰ Họt-ma, Bô-A-san, A-thách, ³¹ Hếp-rôn, và cho dân

chúng ở những nơi ông và các người đi theo đã trú ngụ.

31

Cái chết của Sau-lơ

¹ Quân Phi-li-tin lại đánh dân Ít-ra-en. Người Ít-ra-en chạy trốn trước mặt họ. Nhiều người Ít-ra-en bị giết trên núi Ghinh-bô-a. ² Quân Phi-li-tin tấn công Sau-lơ và các con ông dữ dội. Họ giết các con ông là Giô-na-than, A-bi-na-đáp, và Manh-ki-sua.

³ Trận chiến diễn ra vô cùng khốc liệt quanh Sau-lơ. Các lính cầm cung bắn trúng ông khiến ông bị thương nặng. ⁴ Ông bảo viên sĩ quan mang áo giáp mình rằng, “Hãy rút gươm người và giết ta đi. Ta không muốn bọn không chịu cắt dương bì chế diễu và giết ta.” Nhưng viên sĩ quan đó sợ không dám làm. Cho nên Sau-lơ rút gươm ra và đè người trên mũi gươm rồi chết.

⁵ Khi viên sĩ quan thấy Sau-lơ chết thì cũng lấy gươm và đè người trên mũi gươm chết theo Sau-lơ. ⁶ Vậy Sau-lơ, ba con trai, và viên sĩ quan vác áo giáp của ông cùng chết trong ngày đó.

Người Phi-li-tin ăn mừng cái chết của Sau-lơ

⁷ Khi dân Ít-ra-en ở đối ngang thung lũng Ghít-rê-ên và những người ở đối ngang sông Giô-đanh thấy đạo quân Ít-ra-en đã bỏ chạy, còn Sau-lơ và các con ông đã chết thì họ cũng bỏ thành chạy trốn. Rồi người Phi-li-tin vào ở trong các thành đó.

⁸ Hôm sau quân Phi-li-tin trở lại lượm các vật quý giá từ các xác chết thì chúng thấy Sau-lơ và ba con trai ông chết trên núi Ghinh-bô-a. ⁹ Chúng cắt đầu Sau-lơ và tháo áo giáp ông ra. Rồi chúng sai sứ giả đi khắp xứ Phi-li-tin loan tin trong đền thờ các thần của chúng và cho dân chúng hay. ¹⁰ Chúng để áo giáp Sau-lơ trong đền thờ thần Át-tô-rết và treo xác ông trên tường thành Bết-San*.

¹¹ Khi dân Gia-be Ghi-lê-át nghe việc người Phi-li-tin làm cho Sau-lơ, ¹² thì các dũng sĩ Gia-be đi trọn đêm đến Bết-San. Họ gỡ xác Sau-lơ và các con trai ông khỏi tường thành Bết-San và mang về Gia-be rồi hỏa thiêu các xác đó. ¹³ Họ lấy xương các người đó đem chôn dưới gốc cây me ở Gia-be. Sau đó dân Gia-be cử ăn bảy ngày.

* **31:10:** Bết-San Hay "Bết-Siên." Xem câu 12.

Thánh Kinh Bản Phổ thông
Easy Reading Version of the Holy Bible in Vietnamese
Verson de lecture facile de la Sainte Bible en
vietnamien

copyright © 2002, 2011 World Bible Translation Center

Language: Việt (Vietnamese)

Translation by: World Bible Translation Center

Thánh Kinh: Bản Phổ thông™ Cơ Quan Phiên Dịch Kinh Thánh Thế Giới giữ bản quyền © 2011 Giữ bản quyền Phép trích dùng Văn kiện mang tác quyền này có thể được trích dùng đến 1.000 câu mà không cần xin phép. Tuy nhiên phần trích không được gồm nguyên một sách hay quá 50% của phần văn kiện được trích. Khi trích dùng xin nhớ ghi câu sau đây nơi tựa hay trang dành cho tác quyền: Thánh Kinh: Bản Phổ thông™ Do Cơ Quan Phiên Dịch Kinh Thánh Thế Giới giữ bản quyền © 2011 sử dụng do phép của Cơ Quan nói trên. Khi trích Bản Phổ thông vào các mục đích không có tính cách thương mại như chương trình trong nhà thờ, bích chương, bản phim để chiếu lên màn ảnh hay các phương tiện tương tự thì không cần phải ghi toàn thể phần ghi chú tác quyền nhưng phải ghi chữ tắt (BPT) ở cuối mỗi câu trích. Nếu các câu trích hay các trang in lại nhiều hơn 1.000 câu hay hơn 50% của sách được trích, hoặc nếu cần xin phép khác phải liên lạc với Cơ Quan Phiên Dịch Kinh Thánh Thế Giới để được chấp thuận bằng văn thư chính thức của Cơ Quan. Địa chỉ Cơ Quan Phiên Dịch Kinh Thánh Thế Giới P.O. Box 820648, Fort Worth, Texas 76182 Điện thư: bibles@wbtc.org Mạng lưới: www.wbtc.org Truy cập miễn phí Truy cập miễn phí các bản Thánh Kinh và Tân Ước của Cơ Quan Phiên Dịch Kinh Thánh Thế giới qua: www.wbtc.org

2013-10-29

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 22 Feb 2024 from source files dated 31 Aug 2023

b183ddf1-d374-57ee-a27b-1546141bc5ab